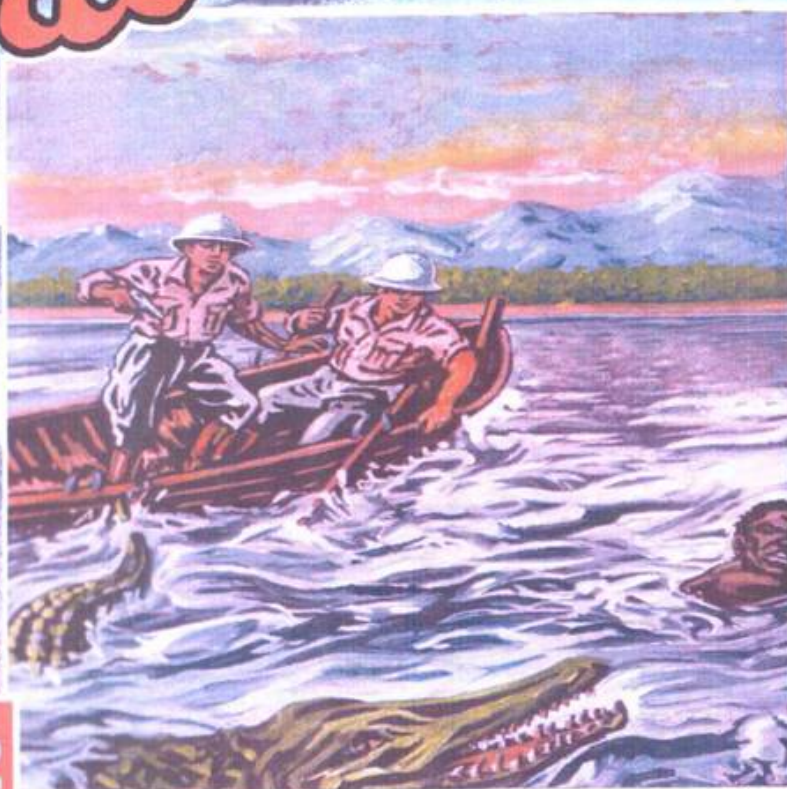

Aventurile submarinului DOX

SERIE
NOUA

232

Pe lacul Wular

AVENTURILE SUBMARINULUI „DOX”

De H. WARREN

Nr. 232

PE LACUL WULAR

Traducere de LIA HÂRSU

V.2.0

AVENTURILE SUBMARINULUI „DOX”

Un submarin perfecționat după toate invențiile moderne, e urmărit încă din timpul războiului mondial de toate națiunile europene. Căpitanul Farrow, comandantul acestui submarin, om de o bunătate rară, reușește să descopere pământuri și ape care nu-s trecute pe nici o hartă de pe glob și-și creează un loc de refugiu pe o insulă pe care o numește „Insula Odihnei” – un adevărat rai pământesc.

Dar nu poate fi mulțumit, atâta timp cât fiul său George, un tânăr de optsprezece ani, se află sub tutela unui individ periculos.

«DOX»

Cu ajutorul credinciosului sau servitor, Farrow reușește să aducă pe George pe „Insula Odihnei”. Un testament misterios indică pe acesta ca moștenitor al unei comori ascunse, pe care însă nu o poate avea decât trecând prin primejdii neînchipuite. Toate peripețiile extraordinare pe care le întâmpina George în tovărășia unui tânăr prinț negru, fac din „Aventurile submarinului Dox” una din cele mai interesante lecturi.

I

COMOARA DIN TEMPLU

ÎNAINTE DE-A ÎNTREPRINDE CĂLĂTORIA

plănuită spre lacul Wular, Marian lipsi o jumătate de zi.

— Trebuie să mai vorbesc încăodată cu bătrânul preot, îmi împărtăși el ținta demersului său. Voi ajunge înspre după-amiază din nou în Srinagar.

Despre ce voia să vorbească cu preotul nu mi-a spus și refuză și participarea mea. În felul ăsta nu-mi rămase altceva mai bun de făcut decât să mă învârt de unul singur prin vechiul oraș Srinagar și să contemplan tot ce putea el să ofere.

În cele din urmă se hotărî și comisarul Ronswell să mă însoțească, care continua să se drept profesor de geologie, pentru a nu atrage inutil atenția asupra sa. (Vezi broșura nr. 229 *Diavolul din Cașmir*).

— Și ce-o sa avem de văzut noi la lacul Wular, mă întreabă deodată Ronswell.

— Am și eu o idee personală despre toate astea, domnule Ronswell. „Diavolul din Cașmir” ne-a momit în ultimele secunde din viața spre acest lac. Presupun deci că vrea să se răzbune într-un fel sau altul, chiar și după moarte, îndemnându-ne într-acolo.

N-am auzit chiar foarte exact ultimele lui cuvinte, dar Marian care era mai aproape, păru c-a înțeles mai mult. Tocmai de-a aceea a ținut să mai facă o vizită înainte de-a pleca la bătrânul preot din valea aceea necunoscută.

Am căutat să vedem împreună cât mai temeinic tot ce avea de oferit în această privință, orașul.

După ce-am ajuns înapoi la hotel și-am luat loc pe terasă, pentru masă, în după masa aceea, Marian, apăru, ca din pământ, în fața noastră. Fața îi strălucea. Trebuia să fi aflat prin urmare o veste îmbucurătoare.

— Vom pleca îndată înspre Nepal, spuse el după ce ne salută.

— Sper că vei veni cu noi, domnule profesor!

Ronswell făcu o figură atât de mirată, că-mi veni să râd. De fapt m-am mirat și eu de această bruscă schimbare de atitudine a lui Marian. Se pare că nu mai intenționez s-o luăm înspre lacul Wular, dar privirea cercetătoare a lui Marian mă avertiză că era vorba de-a induce în eroare vreun ascultător sau observator ascuns în mulțimea oaspeților de pe terasă și că de fapt nu vorbise serios.

I-am dat un cot în secret lui Ronswell așa ca să-și țină gura și am spus:

— Excelent, Marine. Mă bucur de pe-acum de această călătorie. Firește că ne-nsoțește și domnul Ronswell. Ca savant și profesor, poate dispune cum vrea de timpul său.

Marian se așezase la masa noastră și arătă c-o mișcare aproape insensibilă a capului înspre stradă. Ca din întâmplare privii într-acolo și văzui un cerșetor, neînsemnat, aproape un adolescent, care aparent obosit, se rezemase de gard.

Marian găsi de cuviință să ne șoptească acum:

— Cerșetorul ăsta m-a urmărit în secret o bună bucată de vreme. Așa că trebuie să fim precauți! L-am observat din prima clipă când am părăsit așezarea indienilor din vale și-am apucat-o pe șoseaua care duce spre Srinagar. După ce m-am întors brusc, păru să privească absent în altă parte dar mi-ar plăcea să știu în slujba cui se află de mă urmărește.

— Se poate presupune, Mariane, că „Diavolul din Cașmir” mai are aici în Srinagar sau în împrejurimi câțiva adepți credincioși cărora le este clar că ne îndreptăm spre lacul Wular.

— Din cauza asta am accentuat atât de tare că Nepalul va fi țelul nostru imediat. Automobilul nepotului dumitale ne va duce înapoi. Pe drum ne vom coborî din mașină și o vom lua la picior înspre lacul Wular. De aici nu prea e departe, mă gândesc să tot fie vreo 50 de kilometri. Dacă facem o bună bucată cu mașina, cu siguranță că spre seară vom ajunge acolo.

Ronswell privi și el aparent întâmplător spre băiatul care se rezemase de gard. Poate că se simțea observat sau oricum remarcat în vreun fel, pentru că se ridică brusc de-acolo și dispăru.

— Acum va raporta, cu siguranță, că n-avem de gând să mergem la lacul Wular, răsă Marian. Poate c-a fost schimbat numai în postul lui de către alt observator care se ține în umbră. Dacă-i dăm drumul acum, atunci, domnule Ronswell, fă bine și imprimă-ți cel mai rapid tempo al dumitale la mers pentru ca un eventual urmăritor să nu ne poată lua urma prea repede.

Șoferului trebuie de asemenea să i se spună să-și păstreze mersul cel mai rapid îndată ce ne lasă undeva pe drum, pentru a nu da prin nimic de bănuț. Va crede că suntem tot în mașină. Ronswell începu să râdă:

— De-abia te-ai întors, domnule Farrow și ne și pui nervii la încercare. Ne-am simțit atât de liniștiți toată după-amiaza asta.

— Cred că de data asta avem de-a face cu adversari foarte periculoși. Dacă vrei să dai înapoi domnule Ronswell,

sunteți... Dar Marian fu întrerupt imediat.

— Dar ce-ți trece prin cap! Mă bucur, firește, de aventura noastră la lacul Wular, oricât ar fi ea de periculoasă, îl întrerupse comisarul.

— Dacă vom fi suficient de prevăzători și hotărâți în același timp, nu poate să ne meargă prost, adaugă Marian însuflețindu-ne încredere.

— Dacă o fi să mi se întâmple cu adevărat ceva, voi fi pur și simplu o victimă a profesiei mele alese în mod liber consimțit, ne lămuri comisarul. Guvernul britanic o să-mi facă apoi un necrolog nemaipomenit!

— Să sperăm că vestea aceasta va veni cât mai târziu posibil, fu Marian de părere.

— Cred că ar trebui să-i dăm de știre șoferului că suntem oricând gata de plecare, spusei eu mai mult ca să schimb tema discuției.

— Vezi de te ocupă tu, de chestia asta, Robert! Și spune-i te rog lui Pongo să fie gata.

L-am căutat imediat pe șofer și i-am spus cu voce tare, că vrem să plecăm imediat și că o vom lua înspre Nepal. El se ridică și se duse să pregătească mașina. Pongo nu avea multe pregătiri de făcut. Împacheta repede puținele lucruri pe care intenționam să le luăm pentru tabăra noastră de noapte și spuse:

— Pongo merge dar revine repede.

— Dar unde vrei să mergi, Pongo? întrebai eu uimit acum. De obicei nu-și exprima brusc astfel de dorințe.

— Pongo vrea convinge dacă înșelat sau nu. A văzut ceva de la fereastră.

Deci Pongo stătuse de gardă la fereastră și l-a observat cu acest prilej pe micul cerșetor de-a afară. I-am spus că între timp acesta dispăruse.

— Nu acesta, zise uriașul. Pongo văzut indian, care înconjoară pândind hotelul. Pongo urmărește pe el.

Asta era cu totul altceva. Pongo se înșela foarte rar în asemenea ocazii. El părăsi repede încăperea, pe când eu m-am reîntors pe terasă. După ce i-am povestit lui Marian despre convorbirea pe care-am avut-o cu Pongo, fața i se înăspri când zise:

— Par să fie mai mulți adversari decât credeam. Să sperăm numai că Pongo nu se va trăda prin ceva nesăbuit. La masa învecinată cu a noastră se așezaseră doi indieni care nu păreau să se intereseze de noi. Au comandat cafea Mokka și s-au adâncit în citirea ziarelor lor.

Marian îmi aruncă o privire prevenitoare. I-am dat de înțeleș și lui Ronswell.

Prietenul meu începu să povestească lucruri inofensive, dar nu prea tare, pentru a nu atrage atenția. Ne spunea tocmai că după vizita noastră în Nepal, ne vom relua călătoria prin India de sud și-apoi de aici ne vom continua călătoria înspre Sumatra.

Ronswell intră bucuros în joc. Participă la convorbirea noastră, povestindu-ne despre călătoria sa de studii în insulele Sunda și nu trădă prin nimic că el se gândea la cu totul altceva. În cele din urmă ne detalie cum a ajuns să devină profesor geolog.

După ce m-am mai uitat încăodată de pe terasă după alți oaspeți ai hotelului nostru, l-am zărit pe Pongo cum tocmai apăruse în ușa hotelului. Îmi făcu un semn tainic și dispăru. Am așteptat puțin după care m-am ridicat și-am intrat în camera mea.

— Indianul stă la masa vecină, îmi șopti Pongo. Vorbit afară cu doi indieni. Venit cu unul înapoi în hotel. Ai doilea indian plecat.

Ce voiau acești oameni de la noi? Să bănuiască ei oare că scopul nostru adevărat era totuși lacul Wular deși vorbisem că ne-ndreptăm spre Nepal? Ce secret ar fi putut să existe în legătură cu lacul Wular ca să ne spioneze și să prevină descoperirea secretului?

Sau trebuie să fim numai urmăriți până exista certitudinea că vom părăsi cu-adevărat orașul.

După un timp, apărură Marian și cu Ronswell, cărora le-am spus despre ceea ce a observat Pongo.

— Cineva trebuia să fi fost în preajmă atunci când a murit „Diavolul din Cașmir”, spuse Marian. Altfel nu-mi explic de ce atâta vâlvă în jurul nostru, mai ales că nu ne cunoaște nimeni pe aici.

Cel care a auzit cuvintele muribundului pare să-și ia acum toate măsurile pentru a ni se asigura o primire călduroasă în cazul că totuși vom ajunge la lacul Wular.

— Cu atât mai mult mă face asta mai curios despre ce secret o fi vorba acolo, la lacul Wular, dacă au început încă de aici să ne spioneze.

Între timp, șoferul ne anunță că automobilul e pregătit și ne stă la dispoziție. Ne-am luat micul bagaj și armele și am coborât în holul hotelului, unde ne-am reglat conturile la recepție.

Am căutat însă să nu-i pierd din ochi pe cei doi indieni care rămăseseră pe terasă, dar în ciuda eforturilor mele, nu i-

am mai putut descoperi. Părăsiseră hotelul înaintea noastră.

Puțin mai târziu eram așezați în mașină și goneam pe drumul de reîntoarcere, înspre Amritsar. Ronswell s-a așezat el însuși la volan și-acum gonea c-o viteză care ar fi făcut cinste oricărui alergător de curse. Marian și cu mine ne uitam ocazional îndărăt să vedem dacă ne urmărește cineva. De-abia după ce ne-am îndepărtat vreo 20 de kilometri de Srinagar, apărură în urma noastră un motociclist, care mergea c-o mare viteză. Părea să dispună de o motocicletă de curse, pentru că, deși Ronswell mergea cu viteza lui caracteristică, motociclistul părea că se apropie din ce în ce. Ronswell remarcă aceasta și spuse:

— Ce-ar fi să-i împușcăm cauciucurile?

— Dacă aș fi sigur că individul ne urmărește pe noi, dar absolut sigur, n-aș zice nu. Așa însă, întrucât nu cunoaștem intențiile motociclistului, o cădere bruscă a acestuia i-ar putea provoca moartea și n-aș vrea să fiu responsabil, spuse Marian.

— O să reduc viteza mașinii și-o să ne dăm seama, spuse Ronswell.

Motociclistul nu se apropie însă de noi, ci părea că vrea să păstreze distanța. De câte ori măream viteza, proceda la fel și dacă încetineam, încetineam și el.

— Condu-te rog mai încet, spuse deodată Marian. Când îți fac semn să frânezi și oprește-te.

Marian își apucă arma și eu îi urmai exemplul.

Ronswell își micșoră atât de mult viteza încât unui om nu i-ar fi fost deloc greu să alerge pe lângă mașină. Marian dădu acum semnalul convenit și mașina se opri.

Aveam acum răgazul să-l examinăm cu atenție pe motociclist care nu se afla decât la vreo 300 de metri în spatele nostru. După ce ne-am oprit, descălecă din șaua motocicletei și se făcu că examinează ceva la motor. Marian își strecură vârful armei printr-o deschizătură în spatele mașinii și ochi cu atenție. Împușcătura răsună și am văzut cum motociclistul fu aruncat înapoi, după care se ridică și își examinează roata. Marian nimerise cu precizie roata din față a motocicletei.

— Dă-i drumul cu toată viteza, domnule Ronswell. Acum cred că vom scăpa de el.

În curând îl pierdurăm din vedere pe motociclist de-ndată ce-am ambalat mașina și nu după mult timp am ajuns în porțiunea unde trebuia să parcurgem defileul îndărătul căruia era plasată mina, acum părăsită. Am coborât din vehicul, i-am dat șoferului un bacșiș gras, de-ndată ce Ronswell, care

stătea la volan opri motorul. După care șoferul trecu el însuși la volan și-i dădu drumul cu toată viteza.

De motociclist nu ne-am mai preocupat, nici nu se vedea de altfel. Am trecut prin defileu și nu după mult timp eram iarăși la mina părăsită. Platforma care ducea jos se prăbușise înăuntru, cabanele de lucru erau arse până la pământ. Ne-am cățarat repede pe-o înălțime și-am căutat cărarea pe care „Diavolul din Cașmir” își dăduse ultima suflare. Poteca ducea către nord-vest, adică tocmai în direcția în care, după socotelile noastre, se afla lacul Wular.

Întrucât mai aveam o porțiune bună de drum de parcurs am întins-o voinicește la drum. Pongo mergea cu Maha, pe care-l recuperase de la Amritsar, înainte, urmau Marian și Ronswell, pe când eu, ca de obicei, încheiam grupa. Panorama care se desfășura în fața ochilor noștri era impresionantă. Nu eram pentru prima dată în munți ale căror vârfuri erau ninse de pudra albă a zăpezii, dar rar mai văzusem atâtea frumuseți naturale adunate la un loc.

Crestele munților Himalaia păreau să fie mult mai aproape decât erau în realitate. Aerul rarefiat îi făceau să pară mai aproape în spațiu. Sub noi, în vale, se întindea un covor multicolor de vegetație sălbatecă, florală.

Aproape că se simțea mirosul florilor care păreau că înfloriseră peste tot în jurul nostru. Priveam aceste covoare pestrițe de flori și turmele de capre care pășteau iarba bogată. Pe aici își făcea veacul nu de mult „Diavolul din Cașmir”.

Eram pe drum de mai multe ore, fără să fi făcut nici o pauză. Soarele coborâse puternic la orizont. În cele din urmă am văzut în depărtare sclipind oglinda apei lacului Wular, dar numai după ce ne-am suit pe cea mai înaltă culme pe care o oferea locul pe care-l traversam.

Marian se opri, fermecat de splendoarea ținutului pitoresc care se așternea la picioarele privirilor noastre. După un oarecare răgaz spuse:

— Cred c-ar fi mai bine să nu mergem de-a dreptul spre lac, mai ales că nu știm cu câți dușmani avem de-a face și nici pe unde se ațin. Ar trebui să așteptăm să vină noaptea și de-abia apoi să ne strecurăm neobservați până la malul lacului.

— În jurul lacului ar putea fi porțiuni mlăștinoase, domnule Farrow, îi atrase atenția Ronswell.

— Dar sunt și porțiuni uscate și asta în special acolo unde Djilamul se varsă în lac, veni răspunsul prietenului meu. De asemenea, în zona canalelor de scurgere, care după părerea

mea, trebuie să se găsească undeva-n sud-vest, vom găsi porțiuni de teren uscat.

— Și-n ce crezi dumneata c-ar consta secretul lacului Wular? se interesă mai departe Ronswell.

— Dacă aș ști m-aș îndrepta numaidecât într-acolo. Propun să facem un mic popas aici, ca să ne mai tragem sufletul. Marșul ne-a solicitat din plin forțele, pe de altă parte mă încercă o foame neobișnuită, domnule comisar.

De fapt cu mine și cu Ronswell lucrurile stăteau cam la fel. Între timp, Pongo, care se oprise lângă mine, nu-și pierdu vremea degeaba. Găsise repede în apropiere un mic izvor spre care ne-am îndreptat și noi, apoi. Provizii aveam cu noi, destule. Ne-am apucat de mâncat c-o pofta de lup. Apa izvorului era rece ca gheața, clară și limpede și după oboseala drumului ne-a priit mai bine, decât cel mai de soi vin.

Maha se strecoară pe lângă stânci și părea să stea de veghe acolo, astfel că eram suficienți de păziți, pentru a nu fi luați prin surprindere Dar cine ar fi bănuț că ne aflăm aici?

— Ultimele vorbe ale „Diavolul din Cașmir” muribund n-au fost decât o indicație, începu Marian, de-ndată ce terminarăm cu masa și ne aprinserăm câte-o țigară.

Ne-am îndreptat spre lacul Wular, dar nu acestea păreau să fie ultimele cuvinte ale sale. Toate vorbele au fost spuse așa de dezlânat că nu mi-a fost clar ce-a vrut să spună, deși un singur cuvânt l-am înțeles clar „Comoara din templu”.

Astă noapte m-am tot gândit ce poate să-nsemne asta și am ajuns la convingerea că „Diavolul” a înțeles prin ce-a vrut să spună tocmai ascunzătoarea unde s-ar găsi o astfel de comoară.

Din cauza asta i-am mai făcut azi de dimineață înc-o vizită bătrânului preot, pentru a-l întreba în legătură cu problema asta. Am aflat că comoara pe care preoții o ascuseră înăuntrul templului lor, fusese furată acum opt luni.

Pân-acum hoțul a fost căutat fără nici un rezultat însă, dar acum după mărturisirea „Diavolului”, hoțul, ar fi putut să fie cel mai probabil el însuși.

Deci sarcina noastră ar consta în a descoperi comoara asta, care bănuiesc că-i păzită însă cu strășnicie. De asta trebuie să fim foarte prevăzători.

— Și unde crezi tu, c-ar fi mai probabil să se găsească, comoara, Mariane? De ce n-o fi poate scufundată-n apele lacului.

— Lacul are o mărime de 275 km², domnule Farrow, interveni comisarul în discuție. Vrei să cauți peste tot

cuprinsul lacului?

— Asta ne-ar lua ceva timp, nu? Cred, domnule Ronswell, că vom ajunge mai degrabă la țelul nostru dacă ne observăm cu multă băgare de seamă potrivnicii noștri. Vor comite ei o imprudență, care ne va da un fir călăuzitor.

Între timp se făcu întuneric. Ne-am mai odihnit o bucată de vreme, după care Marian propuse, să ne ridicăm și să ne continuăm drumul. Nu trebuia să ne grăbim peste măsură, întrucât în două ore, socoteam că vom ajunge la lac. Din nou Pongo și cu Maha au pornit în fruntea micului nostru convoi. Uriașul negru se opri de câteva ori să asculte cu atenție zgomotele din jur. Luna strălucea clară, astfel încât puteam recunoaște foarte bine drumul. După ce Pongo se mai opri odată, își ridică, avertizându-ne, mâna: Cărarea făcea o cotitură, astfel încât puteam vedea doar o mică porțiune de drum în fața noastră. Maha devenise neliniștit și se lipea în continuu de picioarele uriașului negru.

Acesta își reluă din nou marșul. Prudent spionă în dreapta și stânga, ne făcu un semn și... dispăru.

Pongo îl eliberase complet pe Maha din zgardă și-acum animalul stătea nemișcat pe-același loc. Dar ce se-ntâmplase cu el de tremura așa? Să se ațină oare vreun animal de pradă, prin preajmă? Sau poate vreun șarpe pe care ghepardul îl mirosise? Am inventariat toate felurile de animale care s-ar fi găsit la latitudinea asta și ne-ar fi putut speria până într-atât ghepardul, dar nu m-am putut fixa pe ceva anume.

Ne-am reluat încet drumul. După ce-am trecut de cotitură, am căpătat o perspectivă mai largă asupra drumului din fața noastră, dar de Pongo n-am descoperit nici o urmă. Ultimele cuvinte ale uriașului negru au fost „Atenție”. Marian îmi făcu semn, am așteptat apoi, ținându-mi respirația.

A trebuit să aștept mult, cam vreo 20 de minute, înainte de-a apare Pongo, ca din pământ, în mijlocul cărării, pe care tocmai o străbăteam. Ne făcu numai un semn. Cum de-a reușit s-apară așa ca din pământ înaintea noastră? Unde fusese?

Când am ajuns lângă el, ne arată zâmbind înspre o crăpătură într-una din stânci, spunându-ne:

— Pongo, urmărit, urs brun. Stat chiar aici, unde a dispărut Pongo. Urs dispărut în stânci, Pongo căutat zadarnic. Întrucât era vorba de-un urs brun, nici nu era de mirare că pe Maha îl apucase tremuratul. Noi nu trebuia să-l mai căutăm mai departe pe ursul ăsta, știut fiind faptul că acesta nu atacă decât atunci când se simte amenințat. Ne-am reluat prin urmare drumul. După încă zece minute am auzit

un mormăit înfundat care venea din spatele meu. Speriat de moarte, m-am întors repede pe călcâie. La o depărtare de vreo douăzeci de metri se aflau doi urși care păreau să vină domol spre noi.

I-am strigat pe camarazii care își continuau drumul netulburați.

Aici nu putea să-mi fie de ajutor decât Pongo. La o trântă dreaptă cu ursul, el se pricepea de minune. Deodată Pongo apărură lângă mine.

Nu-și trase cuțitul de spintecat rechini, cum am bănuț, ci merse liniștit în întâmpinarea urșilor. La cinci metri de aceștia se opri, își ridică brusc brațele în sus, le agită deasupra capului și scoase țipătul lui de luptă din junglă, care odinioară îmi tăiasse respirația și-mi merse până-n măduva oaselor.

Cei doi urși se opriră mai întâi din mersul lor și când ecoul strigătului lui Pongo veni repetat înspre ei, se dădură înapoi pe picioarele din spate, se-ntoarseră cu 160 de grade și-o luară la goană de-acolo.

Aproape că-mi venea să râd de modul cum procedase Pongo cu urșii aceștia. Îi scuturai mâna cu putere de îndată ce fu lângă mine, dar uriașul zâmbi numai, reluându-și repede locul în fruntea convoiului.

— Să sperăm că n-a auzit nimeni strigătul ăsta, spuse Ronswell, altfel ne-am putea trăda.

— Chiar dacă ar fi auzit cineva strigătul, nu ne-ar putea dăuna cu nimic, răspunse Marian Nimeni n-ar bănuț că un om a fost acela care l-a scos.

— Și cu strigătul cărui animal ar aduce cel mai mult, am întrebat îngrijorat la rându-mi.

— N-aș ști ce să-ți răspund, pentru că gorile nu se găsesc prin regiune. Nimeni nu v-ar putea da un răspuns clar. Și asta-i tot ce ne interesează. În orice caz, n-am fost siliți să ucidem urșii și asta mă bucură în mod deosebit.

Drumul nostru urca și cobora. Câteodată urca destul de abrupt. Alteori abia sesizai și așa se-ntâmplă și în jos. Uriașul Pongo făcea niște pași cu care Ronswell abia dacă putea face față. Speram să ajungem la lacul Wular fără alte incidente, dar se potrivea altfel. Din nou ne atrase atenția Maha, prin comportamentul său ciudat. Ne găseam tocmai pe-o înălțime: în dreapta se înălțau colțurile stâncilor uriașe care ne presărau drumul, iar în stânga se căsca o prăpastie.

Cărarea ducea drept înainte, așa c-o puteam bine supraveghea. Ne încetinisem drumul întrucât Pongo trebuia să examineze cu atenție niște crăpături care se căscau în

blocurile de stânci. Dispăru ca o felină și trebuia să ne bazăm pe simțurile lui. Apăru deodată și-și ridică mâinile în sus.

Întrucât mergeam chiar în coada convoiului n-am putut să-mi dau seama imediat ce voia să spună. După Marian și Ronswell, m-am grăbit și eu acum spre el. În același moment, păru să se-nalțe în sus. O funie trainică, groasă, i se-nfășurase peste piept, dar brațele și le putu elibera, în rest atârna strâns solid în laț.

În aceeași fracțiune de secundă mi-am smucit pistolul și-am tras spre marginea stâncii unde mi se păruse că văd apărând un cap. Cine ne întinsese cursa asta? Ce voia anume de la Pongo? Sau poate a fost înhățat numai fiindcă se nimerise. Să fie primul?

Nu puteam să-i venim nici cum în ajutor. Dacă n-ar fi fost tras așa repede deasupra stâncii de funia aceea, poate am fi reușit cu câteva împușcături să nimerim funia. Dar gândurile cele mai bune vin de obicei prea târziu. Acolo sus trebuia neapărat să se afle mai mulți oameni, întrucât unuia nu i-ar fi reușit să-l tragă pe Pongo al nostru sus. Mă apucară toți dracii văzând cum Pongo dispăruse tras în sus de pe masivul stâncos. Cum puteam să-l ajutăm? Ca să urci stâncile astea abrupte și colțuroase nici pomeneală.

— Ei ce-i de făcut, domnule Farrow întreabă și Ronswell. Cum să ne urcăm pe stâncile astea?

— N-o să reușim niciodată. Sper numai...

Marian își întrerupse fraza începută. De sus coborâse din nou o funie. Fusesse aruncată atât de îndemânatic în jurul umerilor lui Ronswell, încât de-abia se mai putea mișca. O smucitură... Și pluti tot atât de neajutorat în aer.

Acum sări Marian. Lama cuțitului său sclipi în bătaia razelor de lună și Ronswell... Căzu la pământ. Cu o tăietură zdravănă Marian sorti eșecului ce-a de-a doua tentativă de răpire a unuia dintre camarazii noștri.

— Ce ticăloșie! urlă Ronswell. Așteptați nemernicilor, numai să ajung eu sus!

— Numai să ajungi, râse Marian.

Deveni din nou grav când pe platoul stâncos auzi un zgomot grozav. Din nou răsunară țipetele de luptă ale uriașului negru. Imediat după aceea, zbură prin aer un obiect întunecat semănând cu-n corp omenesc și care dispăru imediat în prăpastia de alături.

— Pongo și-a început „munca” sus, am strigat entuziasmat. Marian dădu din cap, pășind puțin deoparte și privind în sus, unde se auzeau tot mai multe țipete. Un al doilea căzu de sus dispărând în prăpastie. Zgomotul de sus se

potoli după un ultim strigăt Acum domnea sus o tăcere deplină.

Deodată apărură un cap deasupra crestei stâncoase și-o voce cunoscută ne strigă:

— *Massers*, aici totul lichidat, Pongo coboară jos acum.

Cum voia s-o mai facă și pe asta? Dar puteam să mă îndoiesc de vorbele lui Pongo? N-a realizat el lucruri și mai și? Dar, just! De sus căzu o frânghie în jos pe care Pongo se coborî imediat. După ce fu jos, ne arată în sus, cu-n zâmbet larg, care făcu să-i sclipească dinții albi în lumina lunii.

— Oameni de sus proști. Credeau prinde Pongo. Pongo tace, ca fără cunoștință. Așteaptă până oameni din nou aruncă frânghia jos. Pongo sare, strigă și aruncă oameni jos.

Asta era raportul scurt și concis, marca Pongo, în care ne relata lupta de pe platoul stâncos.

— Te-ai descurcat minunat Pongo, îl laudă Marian pe prietenul nostru negru. Ce voiau oamenii aceia de la noi? N-ai auzit ce vorbeau?

— Oameni vorbesc despre lacul Wular. Spune noi nu avem voie trecem. Oameni fac plan rău, vreau prindă pe noi aici. Pongo este mai deștept.

Din nou rânji uriașul cu fața ca o lună plină, iar noi îi ținurăm bucuroși isonul. După-aceia Marian i se adresa din nou:

— Trebuie să mergem mai departe. Mai avem încă-o bună bucată de parcurs.

— Pongo acum bagă mai bine de seamă.

Spunând asta, uriașul o și luă înaintea noastră, reluându-și drumul. Maha mergea alături. După exact două ore de mers am ajuns la malul lacului Wular. Chiar la malul apei nu puteam răzbate întrucât între noi și acesta se-ntindea o rețea de mlaștină. Am luat-o de-a lungul malului, fără să știm când o dăm de-un loc uscat de acces.

Marian privi de câteva ori cu ocheanul suprafața lacului dar nu putu descoperi nimic din ce am fi remarcat desigur dacă am fi fost la fața locului O să mai întâmpinăm și alte surprize, peregrinând așa-n neștire de-a lungul malului? Dar Ronswell spunea că are o suprafață de 275 km². Și ca „profesor de geologie” ar fi trebuit s-o știe. Ori ca să străbați malurile unui astfel de lac, căutând cine știe ce, nu vedeam cum ar fi posibil.

II

INSULA MISTERIOASĂ

MARIAN SE OPRI ÎN CELE DIN URMĂ și-și scoase harta pe care-o studiasem temeinic la lumina lămpilor noastre de bilunar. Prietenul meu spuse deodată:

— Să fie asta o nouă pistă? Chiar în apropiere este un al doilea lac, mult mai mic decât lacul Wular. Ambele sunt legate printr-un braț îngust de apă. Cel de-al doilea lac are numai un kilometru pătrat suprafața și în mijlocul său se găsește o insulă.

Ronswell îi dădu dreptare lui Marian:

— Asta ar putea fi chiar insula care ne interesează pe noi. În jumătatea acesteia sunt indicate mai multe mlaștini, deci o rețea naturală de protecție.

— Dacă dușmanii noștri și-au ales ascunzătoarea în această insuliță, atunci va trebui să găsim vreun mijloc să străbatem prin mlaștini, fu de părere Marian. De altfel trebuie să se găsească un mijloc de-a pătrunde printre ele și pe acesta trebuie neapărat să-l găsim. Până la insuliță mai avem vreo oră de mers.

Marian își împături din nou harta și-i făcu lui Pongo un semn cu mâna, spre direcția pe care voia s-o apucăm. Acesta-l luă pe Maha cu el și merse ca de obicei înainte, preluând conducerea.

Drumul ducea printre tufișuri dese care ne împiedecau vederea. Devenise atât de îngust încât abia dacă-l puteam străbate în pas de găscă unul după celălalt. Eu eram din nou în urma convoiului.

După o oră de mers, Pongo se opri și arată cu mâna întinsă înainte.

— Lacul cel mic, șopti el.

La o mică distanță apele lacului cel mic scânteiau în bătaia razelor de lună. Din locul unde stăteam, nu ne putem da seama cât de mare era totuși suprafața lacului.

— Pongo cercetează dacă totul, acolo, liniște!

Uriașul se strecoară, imediat după aceste cuvinte, cu Maha mai-nainte.

Știam prea bine că voia să ne elibereze drumul în caz că vreunul din potrivnicii noștri ar fi stat acolo de santinelă. Ne-am oprit pândind în toate părțile și uitându-ne mai ales spre lac. Tocmai când voiam să-l întreb pe Marian dacă nu era cazul să-i urmărim pe Pongo, iată-l că apăru din nou în fața noastră fără ca unul dintre noi să-l fi auzit că vine.

— Totu-i în regulă, *Massers!* Insulă mică în lac. Pongo găsit loc ascuns de unde *Massers* poate supravegheze insula.

L-am urmat pe Pongo care pășise de-ndată, din nou, mai departe. Pământul începu curând să aducă cu solul premergător unui ținut mlăștinos, dar Pongo găsea cu dibăcie acele locuri mai solide în care ne puteam încrede să pășim fără riscuri. Drumul nostru ducea în zig-zag mai departe.

Ne-am găsit destul de curând pe malul lacului, când Pongo ne arată silueta unui copac puternic, pe care începu să se cațere. În lumina pală a lunii nu putui recunoaște de-ndată despre ce este vorba.

Știam doar atât că are coroane bogată și, pentru a vedea dacă un om stă ascuns în frunzișul acesta, nu puteai recunoaște nici ziua, la lumina razelor de soare, nicidecum noaptea.

După Ronswell și Marian, m-am cățărat și eu în pom.

Speram din toată inima să nu fim nevoiți să ne petrecem toată noaptea stând de priveghi în pom, urmărind mișcările potrivnicilor noștri.

Când am ajuns lângă camarazii, m-am mirat de ce-am găsit. Pongo pregătise în scurtul răgaz pe care-l avusese la dispoziție o adevărată lucrare de artă. Din tot ceea ce făcea, se vedea clar că era copilul junglei și se bucura de tot ce făcea.

În frunzișul des ne amenajase o platformă mai bună decât și-o putea dori cineva. Cu multă prudență am pășit pe platformă dar m-am convins că reticența mea era complet neîntemeiată. Podeaua platformei era construită din bețe de bambus, legate măiestrit cu liane.

— Pongo tăiat la mal bambus, mă lămurii uriașul când îmi văzu fața uimită.

— Aici nu ne va bănuși nici un om, zise Marian, dar va fi și mai bine dacă Pongo va coborî să ne șteargă urmele, acolo unde au mai rămas.

Pongo dădu numai din cap și dispăru din nou de pe platformă. Abia acum am avut răgazul să mă uit mai bine-n jur și să examinez lagărul nostru. Era încăpător și spațios și, ce era mai important, ne ferea cu totul de-a fi observați de jos. Pongo, construisese totul foarte durabil, așa că ne puteam mișca în voie, ca într-o cameră. Înspre lac și spre mal, așezase crengile astfel încât să nu putem fi deloc remarcați. Un mai bun post de observare nici că ne-am fi putut găsi. Deocamdată eram condamnați la inactivitate întrucât pe timpul nopții nici așa nu puteam vedea mare lucru din insulă.

De aceea ne-am pregătit să mai luăm o cină târzie, despachetându-ne iarăși proviziile.

După un sfert de ora se-ntoarse și Pongo care-l aduse cu sine și pe Maha care se-ntinse la marginea adăpostului nostru, făcând acolo de veghe.

— Pongo, distrus urmele, dușmani nu mai găsește nimic, ne spuse liniștitor uriașul negru.

După ce-am terminat de mâncat, ne-am decis să ne culcăm. Am tras la sorți pentru posturile de veghe și mie mi-a căzut prima gardă. Camarazii s-au întins cât erau de lungi și curând erau duși în împărăția visurilor. Întrucât tot n-aveam altceva de făcut, urmăream suprafața lacului. Timpul afectat veghii mele era pe sfârșite, când Pongo care avea un somn extraordinar de ușor se ridică pe jumătate și ascultă cu atenție. Îmi făcu semn ca să nu zic nimic și arată în jos. Chiar și Maha își ridică capul și se uită peste marginea platformei în jos. Cât despre mine, încă nu sesizasem nimic.

Marian și Ronswell se deșteptaseră și ei acum, datorită mișcărilor la care supusesem platforma noastră. Ne-am înțeles doar prin semne. Am încercat să ne încordăm auzul, dar n-am auzit nimic. Să se fi înșelat Pongo și cu Maha?

Dacă acum s-ar fi găsit sub noi vreun animal sălbatec, Maha n-ar fi rămas în nici un caz atât de liniștit. Ori era vorba de un animal inofensiv ori de vreun om pe care Maha îl simțise. Pongo se mai ridicase cu-n cot mai sus și acum ne șopti:

— Jos găsește doi indieni! Stă la copac, Pongo nu știe de ce.

Din nou se apleacă și ascultă cu încordare. Curând am auzit și noi șoapte care veneau de jos, după care liniștea se înstăpâni din nou. Indieni păreau că vor să aștepte pe cineva. Speram să nu ne fi descoperit ascunzătoarea. Probabil că-i mai așteptau și pe alții.

Deodată se auzi sub noi țipătul unei păsări de noapte, care fu repetat de două ori încă, clar și puternic. Din depărtare i se răspunse.

Marian își duse din nou ocheanul la ochi și dup-aceea mi-l înmână. Nu-mi putui reține bucuria când am văzut o mică barcă, care părea că se desprinsese de malul mici insule și-acum vâslea spre noi. Așadar cei doi indieni erau așteptați pe insulă. Poate că aduceau vestea că noi ne-ndreptam spre Nepal. Îmi veni în minte incidentul cu motociclistul.

Prin faptul că i-am împușcat roata din față, contraziceam doar intenția noastră. Barca se apropie tot mai mult și-acum am recunoscut în ea un singur indian. Din păcate, bogăția

frunzișului adăpostului nostru nu ne permise să ne dăm seama în care parte a malului acosta ambarcațiunea.

M-am îndreptat înspre Pongo pentru a-l întreba ceva, observând chiar în acel moment că nu mai era la locul său. Dispăruse fără să facă cel mai mic zgomot, pentru a spiona în jurul nostru.

N-a trebuit să așteptăm prea mult până a apărut din nou barca în care ședeau acum trei indieni. Puteam presupune că încă nu ne-au descoperit. În timp ce noi priveam, se întoarse și Pongo. El ne spuse că cei doi indieni, fără a spune un singur cuvânt au urcat în barcă și-au plecat. Locul de ancorare al acesteia nu era foarte departe dar era mascat de frunzișul des. Malul nu era aproape deloc mlăștinos. Întrucât înainte de venirea zorilor nu puteam întreprinde nimic, ne-am întins din nou la orizontală. Pongo urma să preia cea de-a doua veghe.

De-ndată ce-am fost deșteptat de către Ronswell pentru a prelua cea de-a doua veghe, zorii nu mai erau departe așa că m-am apucat să pregătesc micul dejun pentru noi toți.

În cele din urmă, primele raze de soare răzbătură prin frunzișul bogat și-i deșteptară și pe camarazi care încă mai dormeau.

Marian se uită mai întâi spre insulă care încă mai era învăluită într-o perdea subțire de ceață. Mă gândeam și eu, cum am putea ajunge acolo fără a fi descoperiți prematur, când Marian ridică aceeași problemă. Îl întreabă pe Pongo, care avea aproape întotdeauna soluții pentru astfel de probleme.

— Pongo înoată într-acolo, până ceața rămâne.

— Bună idee! Când te-ntorci ia și barca ca să putem traversa și noi. Să sperăm că nu vei fi observat.

— Pongo fi foarte prevăzător.

— Ceața va mai rămâne înc-o oră cel mult, Pongo. Crezi că vei putea face totul în acest răstimp?

Pongo dădu numai din cap, în semn afirmativ. Voia tocmai să se îndepărteze, când mi-a venit să propun s-așteptăm până seara, întrucât la lumina zilei existau puține șanse de a nu fi descoperiți.

Poate că indivizii vor observa și dispariția bărcii și vor ști imediat că le-am luat urma.

Marian gândi câteva momente, după care îmi dădu și el dreptate și spuse:

— Bine! Să așteptăm venirea nopți. Pe timpul zilei putem supraveghea insula. Poate că vom putea constata cu câți potrivnici avem de-a face. Așadar să rămânem în

ascunzătoarea noastră. Lui Pongo îi este indiferent când trebuia să înoate spre insulă, pe timpul zilei sau pe timpul nopți.

Timpul până la prânz se scurse fără ca să se întâmple ceva deosebit. După ce se ridică pe deplin ceața am putut recunoaște bine aspectul insulei. Ne-am uitat pe mal și în jurul acestuia. Nu se vedeau deloc oameni. Păreau să se ațină în interiorul insulei, care la rândul-i făcea o impresie cam sălbatecă. Barca care trebuia să fie ascunsă undeva în tufișurile de pe mal, n-o puturăm descoperi. De-abia după-amiază am văzut-o din nou pe apă.

În ea stăteau trei indieni acum. Voiau să părăsească insula și lacul?

Dacă așa stăteau lucrurile ne va fi mai ușor să ajungem pe insulă.

Speranțele mele depășiră chiar așteptările, întrucât după ce-au acostat la mal, cei trei indieni au părăsit barca și s-au îndepărtat. Au trecut din nou pe sub copacul nostru.

Pongo se strecură pe trunchiul copacului în jos și se luă după ei, pentru a stabili încotro se îndreaptă.

Între timp ne-am dat și noi jos din copac și ne-am îndreptat spre barca părăsită de cei trei indieni, în direcția în care presupuse Pongo că se află. Ne-am încărcat repede în ea proviziile și armele noastre și-acum așteptam numai întoarcerea lui Pongo ca să îndrăznim trecerea înspre insulă.

După ce Pongo se arată în sfârșit, se urcă alături de noi în barcă fără a mai spune un cuvânt. Știam acum că cei trei indieni nu se vor mai întoarce atât de curând. Cu câteva zdrene lovitură de vâslă, Pongo făcu ca mica ambarcațiune să se îndepărteze repede de mal. Speram să ajungem la insulă fără vreo altă complicație dar, cam la mijlocul porțiunii de lac pe care-o traversam, dădurăm de-un obstacol neprevăzut. Mirați, ne privirăm acum unii pe alții. Să se afle aici în apă, ceea ce să semene cu vreo capcană?

Pongo se apleacă peste bord și se uită apă. Dar când se îndreptă pentru a ne spune ce-a constatat, barca primi o smucitură zdravănă ceea ce făcu ca uriașul negru, ridicat pe jumătate din barcă, să-și piardă echilibrul și să cadă în apă.

Voiam să-i dăm imediat o mână de ajutor, când apărură în imediata apropiere a lui Pongo un bot imens, cu-n gât lejer pe măsură, deschis. Într-o clipă ne îngheață sângele în vine. Ceea ce vedeam era un crocodil uriaș.

Era necesar să acționăm imediat dacă nu voiam ca Pongo să-și îplinească chiar sub ochii noștri soarta și încă într-un mod îngrozitor. Mi-am tras pistolul cât am putut de repede și

voiam tocmai s-apăs pe trăgaci, când reptila blindată se-ntoarse brusc deoarece tocmai acum apăruse capul lui Pongo la suprafața apei.

Acum dac-aș fi tras, n-ar fi dăunat prea mult târâtoarei blindate, întrucât gloanțele n-ar fi putut pătrunde prin carapacea groasă.

Pongo, părea pierdut. Cum puteam să-l ajutăm într-altfel? Cu botul deschis, crocodilul țâșni ca o săgeată spre nenorocitul nostru camarad. Când să-și ajungă prada, aceasta se scufundă brusc, pentru a apărea în coada uriașei șopârle din nou. Crocodilul începu să bată apa cu furie, întrucât îi dispăruse ca prin farmec prada din fața ochilor.

Pongo ridică cuțitul de spintecat rechini deasupra apei și se scufundă pentru a doua oară.

Atunci am știut că Pongo va ieși victorios în această luptă, care până la început părea pierdută. De fiecare dată reieșea din apă în spatele crocodilului înfuriat, apa înroșindu-se de sânge în jur. Din fericire nu se mai aflau alți crocodili prin preajmă, altfel ar fi fost atrași fără îndoială de mirosul de sânge.

Pongo lucrase foarte bine întrucât se-ndepărtase treptat de barca noastră.

Altfel lesne s-ar fi putut întâmpla ca o lovitură de coadă norocoasă a acestui monstru să ne răstoarne barca.

Treptat, puterile crocodilului începură să scadă și acum acesta să se scufunde dispărând ușor sub valuri, în timp ce Pongo care înotase între timp spre barca noastră, se cațără cu ușurință în ea.

— *Masser* foarte bine nu trage, spuse el liniștit. Altfel împușcătura trădează.

— Așa ceva mi-a fost dat să văd pentru prima oară în viața mea, se miră Ronswell. Unui om îi reușește să despice burta unui crocodil sub apă!

În timpul luptei lui Pongo cu crocodilul, n-am mai acordat firește nici o atenție asupra insulei. Asta cât p-aici să fie pierzarea noastră. După ce-am acostat am rămas cu impresia că nici o ființă omenească nu se mai află pe insulă. Dar n-am pus la socoteală și viclenia indienilor.

Micul golf în care am mînat barca noastră era așa de bine adăpostit de crengile căzute și lăsate-n jos încât făceau o ascunzătoare minunată pentru aceasta și-n orice caz de pe lac n-ar fi putut fi descoperită.

De-ndată ce-am simțit pământ tare sub picioare, Pongo cercetă împrejurimile până ce găsi o cărare care ducea cu siguranță în interiorul insulei. Pongo preluase conducerea, iar

Maha îl urma de-aproape. Cărarea mergea șerpuită spre interior. Deodată Pongo ridică mâna.

Un tufiș mai mare decât celelalte ne bloca înaintarea, la o cotitură a cărării. Cei mai mulți ar fi încercat să dea tufele într-o parte, dar Pongo fu mai prudent. Din experiențele noastre anterioare, știam ce poate să-nsemne asta. Spinii puteau fi îmbibați cu otravă, cât de repede acționează această otravă am avut ocazia s-o simțim de două ori pe propria noastră piele.

Pongo își trase cuțitul din cingătoare și începu să taie temeinic tufele de la rădăcină și să le îndepărteze cu grijă.

O ramură i-o înmâna lui Marian care-o examinează cu atenție, după care dădu verdictul. Da, spini fuseseră otrăviți!

Pongo făcea o treabă temeinică. Nu după mult ne-am putut relua drumul, fără a mai fi primejduiți și fără a mai fi siliți să atingem spinii otrăviți. Ceva bun tot ieșise din treaba asta. Știam că suntem pe drumul cel bun.

Cărarea se termină într-un luminiș în care, spre surprinderea noastră, am descoperit un templu în paragină. Templele indiene își au întotdeauna secretele lor, asta o știam noi prea bine.

În împrejurimile templului am descoperit numeroase urme. Cu toate acestea, nu ne venea să credem că se mai aține vreun om prin pustietatea asta, de aceea am fost cam neprevăzători.

Marian merse primul spre ușa templului care nu părea a fi închisă. O dădu deoparte și luminează cu lanterna înăuntru. Întrucât nu dădu de ceva care să-i dea de bănuit, o luă repede înainte. L-am urmat imediat, dar nu înainte de-a-i da lui Pongo un semn ca să rămână afară, de gardă. Ronswell veni și el după mine și se uita acum foarte curios în interiorul templului.

Nu era însă prea mult de văzut, lipsea până și statuia zeului. Doar soclul pe care acesta stătuse mai era încă prezent.

Marian păși înainte și se opri chiar în fața acestui soclu. Mă gândeam la trape secrete și la alte curse pe care le întâlnisem în ocazii asemănătoare și pășeam acum cu multă precauție, pentru a fi gata să-i dau o mână de ajutor prietenului meu, în caz c-ar fi pe cale să cadă într-o cursă.

Ronswell pășise alături de prietenul meu și părea că are o grămadă de întrebări să-i pună.

După ce m-am întors încăodată înapoi și-am privit înspre ușa templului, un fior de spaimă mă cuprinse. Pongo zăcea

chiar lângă ușă cât era de lung și Maha zăcea alături de el, nemișcat la pământ.

Am vrut să-l avertizez pe Marian, dar gândul mi-a rămas la stadiul de intenție, întrucât am simțit deodată o slabă înțepătură în regiunea umerilor. Am început să amorțesc, în ciuda tuturor eforturilor nici un sunet nu-mi ieșea de pe buze. Cât de mult am stat așa amețit nu mi-am putut da seama – ciudat era că mintea-mi era cu desăvârșire limpede – până când m-am deșteptat. Dar unde mă găseam? Un întuneric profund mă înconjura.

Eram legat și aveam căluș în gură, dar legat și ținut de ceva pe podea că nu-mi puteam da seama dacă eram singur sau cu ceilalți camarazi ai mei, în temnița mea. Părea că zăceam acolo de ore întregi. Toate eforturile de-a mă elibera de legături fură zadarnice.

Nici călușul din gură nu-l puteam scuipa. Mi-a reușit să scot câteva zgomote, gemete, ce-or fi fost, care n-aveau nici o relevanță cu sunetele scoase de-un gâtlej omenesc. Voiam să mă înțeleg cumva cu camarazii mei dar încercarea îmi rămase zadarnică. În cel din urmă m-am liniștit și m-am gândi la ce poate să mă aștepte.

III

SCLAVII ALBI

CÂND DUPĂ O LUNGĂ PERIOADĂ DE TIMP, celula mi se luminează, am văzut un indian înalt, probabil originar din nordul țării, care stătea în fața mea, examinându-mă cu atenție.

Se apleacă asupra-mi și îmi îndepărtă călușul. Îmi luă apoi pistolul, cuțitul și tot ce aveam prin buzunare.

Între timp m-am uitat prin încăpere. Eram singur cu indianul, pe camarazi nu-i vedeam nici unde. Unde puteau fi? Dar dacă nu i-o fi ucis deja. Să fi venit indianul să mă conducă și pe mine pe ultimul meu drum?

Pân-acum individul păstrase tăcerea. Deodată îmi adresează prima întrebare:

— Din ce motiv și pentru ce scop ați venit pe insula asta?

Am spus adevărul întrucât o minciună mi-ar fi înrăutățit situația.

— Camarazii mei și cu mine căutăm o comoară răpită dintr-un templu despre care avem indicii că s-ar găsi tocmai în această zonă.

— Și de ce tocmai aici? întreabă indianul mai departe.

— Comoara se presupune c-a fost adus în zona lacului Wular.

— Ți-ai salvat deocamdată viața, pentru c-ai spus adevărul. Altfel ai fi fost ucis imediat. Va trebui să mai rămâi totuși pe insulă pentru totdeauna, dacă nu vei pieri cumva mai repede. Insula are un secret și azi o să-l cunoști.

— Unde se găsesc camarazii mei? am întrebat, îngrijorat de soarta lui Marian, Pongo și Ronswell.

— Deocamdată trăiesc. Și ei au spus de la bun început adevărul. Vei împărtăși soarta lor. O să-i vezi în curând. Indianul puse aici capăt discuției și ieși. Nu după mult timp se făcu din nou lumină. Un alt indian apăru și-mi aduse de mâncare. Îmi desfăcu mâna stângă și se mărgini să spună să fiu cu băgare de seamă să nu comit ceva necugetat pentru că mă va înjunghia pe loc. Spunând asta îmi arată cuțitul său ascuțit.

Mă păzii să fac vreo prostie. Întrucât eram foarte flămând mi-am mâncat hrana cu multă plăcere.

După ce indianul se îndepărtă, am început să mă gândesc la situația mea. Nu eram în pericol imediat de-a ne pierde viața, dar eram amenințați să rămânem permanent pe insulă.

Adică o veșnicie, o viață întreagă. Așa de mult nu se putea prevedea și nici dispune, cu atât mai puțin. Senzația de

sațietate și aerul cald din încăperea mă făcurea somnoros. Așa c-am adormit de-adevăratelea. De-abia lumina unei lanterne mă trezi. Indianul care m-a vizitat de prima dată, era iarăși lângă mine. Îmi desfăcu încet legăturile de la picioare. Îmi ținu apoi un discurs, care era oricum, numai plăcut nu.

Pe insulă părea să fie intrarea într-o mină veche, în care indienii voiau să caute aur. Tovarășii mei și cu mine eram sortiți să lucrăm ca sclavi în această mină. Trebuia să locuim, să lucrăm și să dormim acolo și să nu mai vedem niciodată lumina soarelui. Enumerare pedepsele n-am ce zice!

Mai întâi, fie și-așa. Și-apoi după ce vom fi cu toții împreună, vom mai vedea. Indianul își făcu ceva de lucru la picioarele mele. Când m-am ridicat am băgat de seamă că mi-a îndepărtat legăturile dar mi-a pus un fel de cătușe care-mi permiteau să fac pași mici, dar trebuia să trag după mine o anumită greutate. Asta-mi înăbușe dorințele mele de libertate, întrucât cu-o greutate de vreo zece kilograme care s-o târâi după tine, era ceva cam greu să ți-o recapeți. Indianul îmi văzu fata bosumflată, pentru că-mi spuse:

— Legăturile de la mâini ți le voi lua doar în mină. A trebuit ca greutatea de la picioare să le iau în mână dreaptă legată și așa să pășesc înaintea indianului. Mă purtă prin numeroase ganguri subpământene, care păreau să fie foarte vechi și aparțineau stăpânului templului în care am și fost atacați și luați prizonieri.

În cele din urmă am ajuns în fața unui puț care ducea perpendicular în adâncime. Acolo stătea un al doilea indian preocupat să potrivească o frânghie groasă. Însoțitorul meu îi strigă câteva vorbe în timp ce acesta aduse un capăt de funie la marginea puțului. Acest capăt îl înfășură în jurul pieptului meu. Urmam deci să fiu lăsat în jos, în puț.

Așa s-au și petrecut lucrurile. Foarte curând pluteam astfel legat deasupra hăului negru. Gura puțului prin care eram expedit în jos să fi tot avut vreun metru diametru, înzestrat cu o anumită forță și capacitate de rezistență, ai fi putut ieși fără frânghie afară.

Coborâșul nu dură foarte mult întrucât aici puțul nu era prea adânc. Era greu de exprimat în metri ce adâncime avea, dar ținând cont că ne aflam pe-o insulă, înconjurată de ape, în mijlocul unui lac, galeriile nu se puteau găsi la o adâncime prea mare. Dacă s-ar fi săpat prea mult în adâncime galeriile ar fi sfârșit prin a fi inundate.

Când am simțit din nou teren solid sub picioare, am fost apucat și tras de-acolo, de-ndată ce funia mi-a fost desfăcută. Din nou am fost nevoit să suport greutatea care mi le

atârnaseră și nici măcar legăturile nu mi le-au luat jos. Era atât de întuneric în puț, că nu-mi puteam recunoaște nici măcar însoțitorul. Galeria prin care eram condus duceau drept înainte. Am mers vreo 200 de metri, când la o oarecare depărtare am văzut mijind o luminiță.

Am pătruns într-o cavitate sau ceva de felul acesta și aproape îmi veni să strig de bucurie, zărindu-mi camarazii. Marian îmi făcu un semn de încurajare. Pongo era întins la pământ, părând să doarmă, Ronswell stătea rezemat de peretele stâncos și privea fără să remarce nimic, în juru-i.

Toți trei ca și mine aveau atârinate de picioare astfel încât nu se puteau mișca prea repede. Dar cel puțin nu mai erau legați.

Însoțitorul meu era, așa cum am constatat acum, un indian solid, înalt care ținea în mâna dreaptă un bici scurt din piele. La cingătoare îi atârnav două pistoale pe care, la o examinare mai atentă, le recunoscui ca fiind proprietatea lui Marian.

Indianul îmi eliberă legăturile de la mâini și mă împinse înspre camarazii mei. L-am salutat pe Marian și-am încercat pe complet deznădăjduitul Ronswell să-l încurajez cumva.

Pongo părea așa cum am remarcat de-ndată puternic amețit. Probabil c-a opus rezistență atunci când a fost adus aici. Marian mă asigură ca Pongo se va deștepta în curând.

Indianul ne făcu semn să-l urmărim. Ne făcu atenți să nuncercăm să evadăm întrucât, în acest caz, va face uz imediat de arme. Sarcina noastră ca să căutăm aici în subteran aur, întrucât indieni spuneau c-au descoperit un filon aurifer. Însoțitorul nostru ne dădu niște lopeți, patru la număr și ne conduse într-o galerie subpământeană care se termina după câțiva metri. Aici trebuia să săpăm, să fărâmițăm pământul și să-l ducem la gura galeriei.

Cercetarea primitivă, menită a constata dacă pământul conține vine de aur, urma să fie făcută de indianul însuși. În galerii erau împrăștiate trunchiuri de copaci groase care erau astfel poziționate încât să susțină galeria. I-am aruncat lui Marian o privire, constatând că nutrea aceleași gânduri ca și mine. Gangul era luminat de către o lămpi de carbid și era astfel așezată încât să lumineze peretele la care urma să lucrăm. Ne-am apucat de muncă. Ronswell muncea în tăcere. Până acum nu-mi adresase nici o vorbă și părea să fi pierdut orice speranță de-a mai ajunge vreodată la suprafață. Deodată am auzit un strigăt puternic venit din văgăună. Pongo se deșteptase din leșinul său. Lui indieni i-au atașat niște greutatea cu adevărat impresionantă la picioare.

Picioarele îi erau apoi ferecate cu cătușe unul de celalalt, ceea ce cu noi nu fusese cazul. Lanțul până la broasca de fier era atât de scurt încât Pongo nu putea în nici un caz să-și ia greutatea în mâini, ci trebuia să le târască după el.

Indianul se grăbi din nou înspre văgăuna unde adăstaseră cei trei la început, pentru a-l aduce și pe Pongo la lucru. De-abia dispăruse indianul că Ronswell se îndreaptă de șale, râse și zise.

— Mă prefac intenționat pentru ca indianul să mă creadă laș. Cum credeți că ne vom putea elibera?

— Trebuie să așteptam s-ajungă și Pongo la noi. Numai el singur ne poate scăpa de greutățile astea.

— Așadar cât de mult va trebui să ne prefacem că lucrăm aici? Mărturisesc că n-am nici un chef s-o fac.

— Cel mult până diseară, domnule Ronswell. Până atunci vom găsi noi soluția! Indienii presupun că din cauza legăturilor de la picioare nu putem întreprinde nimic, dar cred că se înșeală amarnic.

Indianul se-ntoarse, împingându-l încet pe Pongo înaintea lui deoarece acesta făcea pași foarte mici și trăgea greutatea sa imense. El râse numai, spunându-ne.

— Pongo dormit mult, acum multa forță pentru lucru. Uriașul negru puse mâna pe unul din târnăcoapele existente acolo și începu să sape în zidul de piatră. Bucăți mari de rocă se prăbușiră la pământ și Pongo le împinse mai încolo, cu piciorul.

Am lucrat așa o oră, aproximativ, până se petrecu ceva neașteptat. Indianul care ne supraveghea stătea în urma noastră învăluit în mantia întunericului.

Nu-l puteam vedea întrucât lanterna era protejată astfel încât lumina să cadă asupra peretelui la care lucrau.

Pongo avea ochii mai ageri decât mine. Dedicția sa pentru muncă îi servea doar pentru a-i masca mișcările, întrucât se apleca des și se-ntorcea pe jumătate. Cu ocazia aceasta îl poziționase cu destulă precizie pe indian.

Din nou azvârli Pongo târnăcopul în perete astfel încât iarăși bucăți mari de rocă se desprinseră. Apoi se aplecă pentru a le-ndepărta. Deodată, un bloc mare de piatră zbură peste capetele noastre, înapoi și-l lovi pe indian care căzuse fără să mai zică nici păs.

Marian ridică repede lampa și-i proiectă asupra-i din plin fascicolul de lumină. Dinspre partea indianului nu mai aveam mult timp a ne teme. Pongo nimerise bine și indianul zăcea fără cunoștință la pământ.

— Pongo încearcă dacă poți scăpa de greutatea de la picioare, spuse Marian repede.

Pongo veni înspre noi. El veni mult mai repede-n spre noi ca înainte, ceea ce presupunea că se prefăcuse doar.

Uriașul încearcă de mai multe ori dar nu-i reuși oricât s-ar fi încordat să rupă lanțul sau măcar broasca. Deodată lui Ronswell îi veni o idee:

— Domnilor, cred c-am putea proceda altfel. Am găsit aici în buzunarul indianului mai multe chei. Poate că unele se vor potrivi și pentru „broaștele” noastre.

Ronswell încearcă pe broasca lui și îi reuși din cea de-a doua încercare. În câteva clipe își desfăcu greutatea și lanțul și-apoi dădu lui Pongo cheile care ne eliberară și pe noi. Evenimentele ulterioare le puteam aștepta acum mai liniștiți de-ndată ce pistoalele lui Marian intraseră în posesia noastră și așijderea se întâmplă cu cuțitul indianului.

Marian îmi dădu unul din revolverele sale și pe celălalt și-l puse la brâu. Pongo primi cuțitul indianului, întrucât cu această armă era mai obișnuit. Ronswell trebui deocamdată să se bazeze pe armele noastre, ceea ce și făcu, fără să obiecteze.

— Sunteți da părere să încercăm de-ndată să ne urcăm afară din puțul ăsta, ne întreabă el pe mine și pe Marian.

— Cred că-i puțin cam devreme, răspunse Marian. Dac-aș ști că cina trebuia să ne-o aducă tot indianul ăsta, sau altul, aș găsi repede o posibilitate de a ajunge sus.

— Nu prea-mi vine să cred, Mariane, că indianul ăsta s-ar duce sus și ne-ar lăsa pe noi, singuri în puț, în timpul ăsta.

— Sper să ai dreptate, Robert. Să mergem la gura puțului și să observăm cu grijă ce se întâmplă. Sigur că există un loc secret unde indieni își păstrează comoara furată.

— Pongo caută peste tot, ne propuse uriașul. Dar *Masser* rămâne fără lumină. Pongo are nevoie de lumină pentru căutat.

Fără lumină nu putea fi nimic descoperit, asta era clar. Am mers tocmai din cauza asta mai întâi împreună prin diferite galerii, căutând peste tot, prin cavități și văgăuni laterale. În cele din urmă i-am încredințat lampa lui Pongo, iar noi ne-am căutat drumul bătând până la gura puțului. Aici domnea de asemeni întunericul dar totuși puteam vedea lumina zilei la gura de intrare a acestuia. Era către ora 17. Pentru a nu ne trăda, am mers foarte ușor, fără să provocăm vreun zgomot.

Chiar dacă sus nu auzeam zgomot eram convinși că la gura puțului se găsește un paznic care-i străjuia intrarea. Ne-am așezat pe pământul gol și ne-am pus pe așteptat. Aș fi

fumat cu plăcere însă în acest răstimp o țigară de-aș fi avut-o. Trecu o oră fără să se întâmple nimic. După înc-o jumătate de oră, peste marginea puțului se apleacă bustul unui om. Scoase un strigăt asemănător țipătului unei păsări, aceeași pasăre de noapte pe care-o mai auzisem când ne aflam încă în copacul de la marginea insulei, urmărind traversarea apelor luciului de către indian.

Marian se ridicase-n picioare și dispăru în galerii. Din nou răsună țipătul de pasăre de sus. Imediat după-aceea și veni răspunsul dinspre galerii. Același strigăt putea fi scos numai de către Pongo care imita aproape toate țipetele de animale. Indianul de sus păru că se mulțumește cu răspunsul, căci dispăru de la gura puțului. Câteva minute mai târziu pluti pe deasupra un coș cu mâncare în jos. Așadar nu cobora nimeni la noi. Indianul care se afla la gura puțului avea doar misiunea de-a ne trimite jos mâncarea. Eram puțin cam dezamăgiți. Dacă acum mai cobora un indian jos, la noi, l-am fi putut repede face nevătămător și-am fi avut mai târziu un dușman mai puțin.

După ce coșul atinse pământul, îl desfăcurăm din funie după care Marian făcu un semn, pentru a fi trasă afară.

Funia dispăru, într-o clipită, în sus. Ronswell rămase să aibă de grijă singur la gura puțului întrucât eu și cu Marian am preferat să mergem să-l ajutăm pe Pongo. El își reținu din mâncare, atât cât credea că va putea mânca, cu restul am mers în văgăuna unde-l lăsasem pe Pongo, ca să mâncăm împreună.

Pongo găsisese deja un fel de grotă învecinată, care servise inițial pentru păstratul uneltelor necesare mineritului. Existau și patru paturi din paie, dar păreau să nu fi fost folosite cam de mult.

Unelte din acelea de care aveam nevoie acuma n-am găsit din păcate, deloc. După îndelungi cercetări am descoperit totuși o ușă secretă, în spatele căreia am bănuț că se afla o încăpere mai mare. Se găsea și-o ușă făcută dintr-o bucată de piatră enormă, pe care nici măcar Pongo cu forța lui n-o putea urni.

— Cu forța n-o să reușim aici nimic, Pongo, i se adresă Marian uriașului. Va trebui să căutăm mecanismul care-o pune în mișcare.

Ușa de piatră se potrivea cu cea mai mare exactitate în deschizătură. Marian luase cuțitul lui Pongo și-acum căuta cu lama în crăpătură, dar succesul nu se arată. În cele din urma se auzi un clinchet metalic și Marian putu urni ușa.

Luminarăm precauți înaintea noastră. Nu ne așteptam la nimic bun, dar am fost foarte plăcut surprinși când în dosul acestei uși am descoperit comoara furată din templu. O a doua ușă n-am mai găsit. Comoara era plasată într-unul din colțurile încăperii.

— Ce intenționa să facă „Diavolul din Cașmir” cu comoara asta? se întreabă Marian. Poate că voia s-o păstreze ca pentru a doua șansă în cazul în care nu ar fi devenit căpetenia preoților și chiar să-și întemeieze cu ajutorul ei o altă sectă. Era însetat de putere și asta îi stătea înscris în sânge.

— Poate că începutul acestei noi secte îl constituie chiar indienii care sunt pe insulă acum, am remarcat eu. Par să fi conlucrat strâns cu „Diavolul din Cașmir”, altfel nu ne-ar fi momit el încoace.

Marian examinase în tăcere obiectele din metal prețios și nestematele scânteietoare care se găseau aici și spuse.

— Nu-i păcat de Dumnezeu, Robert, că astfel de minunății, adevărate lucrări de artă, zac îngropate în templele astea indiene. Dacă ar fi înmânate unui muzeu, ar fi accesibile tuturor oamenilor.

— Nu trebuie să uiți însă, Mariane, că toate aceste comori reprezintă pentru India deopotrivă obiecte de cult. Ceea ce aparține zeilor nu trebuie privit de ochii muritorilor de rând. E suficient că-și desfată preoții cu ele, ca să nu mai spun de sentimentul de înălțare ce-i încearcă, știind că-s în posesia unor atari bogății.

În aceeași clipă, răsună din nou strigătul păsării de pradă. Marian luă coșul golit și dădu fuga în galerie care ducea înspre puț, în timp ce Pongo răspunse la fel ca mai înainte. După câteva minute, Marian veni înapoi.

— De sus, vom avea acum parte de puțină liniște. Ronswell vrea însă să facă de veghe mai departe așa că i-am lăsat pistolul meu.

Am mai cercetat și alte galerii pentru a veni în cele din urmă din nou în locul în care zăcea indianul pe care-l amortise Pongo cu bolovanul ăla mare și l-am găsit încă fără cunoștință. Marian îl cercetă cu atenție pe indianul nostru, încăodată și-i găsi la piept un săculeț din piele în care se afla un bilet împăturit.

După ce-am desfăcut biletul, am recunoscut că-i vorba de un plan, marcat cu semne necunoscute de noi. Nu știam ce vrea să spună, astfel că Marian îl împături și-l băgă în buzunar.

— Ce mai cauți încă, Mariane, întrebai eu, de-ndată ce-l văzui pe Marian că mai încearcă încăodată să cerceteze grotă, pe care a mai cercetat-o odată.

— Mi-a venit ideea, Robert, observând că aerul de-aici pare mai proaspăt decât în restul galeriilor, deși nu există nici un sistem de ventilație. Aș paria că mai există un puț de aerisire care ne-ar putea duce la suprafață. Poate că nu-i decât o deschizătură îngustă. Pongo care ascultase cu atenție convorbirea noastră, spuse cu multă certitudine în glas.

— *Massers* caută în mica grotă, unde stau lucruri: De-acolo, curent de aer!

Pongo avusese deci același gând ca și Marian și localizase deja deschizătura. Am mers repede spre grotă învecinată. Acolo ne-am putut da seama într-adevăr, că aerul era mult mai proaspăt și mai curat. Motivul îl găsisem cât de repede.

Tavanul grotei prezenta o deschizătură abia vizibilă prin care venea în continuu aer proaspăt.

Ca să lărgim crăpătura n-ar fi avut nici un rost. Era granit curat. Crăpătura trebuie să se fi format în urma unor cutremure de pământ mai vechi. Poate să fi fost și vine de sare care, în decurs de milenii, se vor fi topit.

Când am pătruns în grotă cea mai mare, Ronswell tocmai venea spre noi. Bâjbâise prin întuneric pân-aici și-acum ne făcea semne energice să-l urmăm.

— Indianul care se află sus, la gura puțului, trebuie să fi observat ceva, ne șopti el. A strigat de mai multe ori în jos.

— Atunci reprezentația va trebui să înceapă, mai curând, decât ne-am gândit noi, domnule Ronswell. Dar nu cred că va trebui să ne temem serios de ceva.

IV

DUȘMANI PRIMEJDIOȘI

CÂND AM AJUNS LA GURA PUȚULUI, nu mai era acolo nimic de văzut, întrucât venise noaptea între timp. Dacă era sau nu un paznic sus, n-aveam de unde ști. Pongo ne făcu propunerea să-ncerce să se urce încet sus. Dacă va ajunge până aproape sus, va rezista cel puțin până ne vom fi urcat și noi sus. Propunerea era acceptabilă, de aceea m-am mirat puțin că Marian n-o acceptă imediat. În cele din urmă își dădu acordul și Pongo își începu urcușul, așa cum face orice hornar, care se respectă.

Deși își dădea toată osteneala, anumite zgomote nu puteau fi evitate totuși. Când parcursese deja jumătate din drum, eram pe cale să cred că câștigasem partida, dar se dovedi că m-am bucurat prematur.

Deasupra apăru lumina unei lămpi de buzunar și capul unui indian. După ce zăbovi nițel, își îndreaptă lumina lămpii sale spre interiorul puțului. Trebuie să-l fi recunoscut pe Pongo pentru că scapă un țipăt de groază și dispăru de-acolo.

Acum Pongo nu mai avea de ce să fie precaut, dacă făcea larmă sau nu era totuna, așa ca se trudi din răspuțeri s-ajungă sus.

Între timp indianul apăru din nou la marginea gurii puțului. Am văzut clar c-a aruncat ceva înspre Pongo care, alunecă puțin mai jos. Lângă noi căzu o bucată mare de stâncă, dar ne-am putut salva la timp, făcând un pas lateral.

— Ne-a descoperit, spuse Ronswell cu obiectivitate. Acum cum naiba să mai ajungem sus.

Lampa ne-am lăsat-o în grotă, așa că de sus nu puteam fi văzuți. Deocamdată stăteam tăcuți unii lângă alții și nu îndrăzneam să mai apărem în deschizătura puțului. Doar Marian își întoarse capul astfel încât să poată privi în sus.

— Lumina de sus dispăruse, ne spuse acum. Deodată am auzit un zgomot ciudat de parcă cineva s-ar fi lăsat pe gura puțului în jos, să fi îndrăznit indianul să vină-n spre noi ca să ne atace.

Nu credeam în ruptul capului și așa ceva.

— Haideți să mergem cu toții în grotă, ne propuse Marian. Ne vom lua lămpile și le plasăm lângă puț. În fiecare din cele două pistoale sunt nouă cartușe, așa că putem trage de optsprezece ori. Vom trage numai dacă avem o țintă clară. Ne-am dus înspre grotă iar Pongo, care fusese nevoit să revină printre noi, rămase puțin mai în urmă, pentru a ne acoperi retragerea. Ne-am luat lampa și ne-am întors din nou

lângă Pongo. Lampa am plasat-o chiar aproape de gura puțului așa cum am hotărât și ne-am retras la adăpostul întunericului. Lampa își focaliza acum snopurile de lumină în direcția de unde ne așteptam s-apară dușmanii noștri. Pongo însă aleargă spre noi și ne spuse:

— Atenție, *Massers!* Indieni lasă tigrul în jos!

Marian și cu mine ne pregătirăm să-i facem fiarei o primire „călduroasă”. Din păcate lumina era destul de slabă și mă îndoiam că aș putea ochi bine.

După câteva secunde, tigrul apărură într-adevăr la baza puțului. Ne mirosi de-ndată, întrucât se chirci imediat la pământ. Înaintea lămpii se opri, mă gândeam dacă va sări chiar acum sau mai târziu.

În același moment detună arma lui Marian și a mea. Tigrul se cutremură, dar sări totuși peste lampă și mai făcu câțiva pași. Abia am avut timp să ne dăm de-o parte, că tigrul și trecu glonț, pe lângă noi.

În semiobscuritatea galeriilor nu puteam recunoaște la timp în ce colț se aținea felina. Pongo alergă de luă lampa în mâini și-o ținu îndreptată astfel încât să putem vedea în orice clipă fiara. Am văzut de-odată că nu aveam a ne mai teme de asta. Se zvârcolea deja în ghearele morții și după câteva spasme în luptă cu moarte își întinse, sfârșit, labele înainte. Gloanțele noastre au lovit bine. Pongo propti lampa la locul ei pentru ca să observăm dacă era să ni se pregătească o nouă surpriză la gura puțului.

— Oare indienii vor ajunge la concluzia că tigrul ne-a sfâșiat deja? ne întreabă Ronswell.

— Au auzit împușcăturile și întrucât nu au mai fost urmate de altele, deduc că am biruit tigrul. Ca să-ncercăm să-i inducem în eroare trăgând mai multe gloanțe, ar fi lipsit de sens întrucât trebuie să ne cruțăm muniția.

Pentru noi obiectivul principal rămâne să ieșim din galeriile astea.

Pongo aleargă până la gura puțului și veni repede înapoi.

— *Massers*, vin multe cobra. Indieni le lăsau în coș pentru noi.

— Câte bucăți ai numărat, Pongo? întreabă Marian.

— Pongo numărat cinci, încearcă ucide cu cuțit.

Dacă erau numai cinci reptile, le puteam face față. Coșul se mai legăna încă atârnat de funie, încolo și încoace. Șerpii se târâră afară, întrucât legănatul acesta nu le era tocmai pe plac. Se târâră spre lumină și-n consecință spre noi.

Se petrecu atunci ceva nescontat. Lumina pâlpâi în lampă de câteva ori și-n cele din urmă... Se stinse.

Fuserăm brusc cufundați în întuneric. Cobrele nu se vor lăsa intimidare pentru a nu se apropia tot mai mult de noi.

Cum să ne apărăm în situația asta? Nu puteam aștepta până ce simțeam o târătoare din asta pe noi.

— Repede-n grota tezaurului, ne strigă Marian. Acolo reptilele nu ne vor găsi, ne spuse Marian. Așa era. Ușa se-nchidea atât de ermetic încât nici unui șarpe nu-i va reuși să pătrundă înăuntru. Marian o luase înainte, în timp ce noi băjbăiam după el. Spre groaza noastră, Marian își dădu seama că, din greșală, închisese ușa grotei, din nou.

Problema se punea dacă vom putea găsi mecanismul de deschidere destul de repede, pe întuneric.

Marian împrumută cuțitul lui Pongo și-i plimbă tăișul de-a lungul crăpăturilor. Următoarele secunde trecură foarte greu, întrucât în orice moment cobrele ne puteau ajunge, fără ca noi să băgăm de seamă.

În cele din urmă am auzit un clinchet, după care, ușa zbură în lături și noi am putut intra repede-n sala tezaurului. Marian trase repede ușa după noi. Deocamdată eram în siguranță, dar stăteam ca pe gheață, ca să spun așa.

Rămăsesem prinși în întuneric și nu puteam îndrăzni să ieșim de aici, întrucât nu știam unde se află șerpii.

— Ai văzut, bine Pongo, nu erau decât cinci șerpi, îl mai întreabă Marian pe uriaș în întuneric.

— Doar cinci *Masser*, adeveri Pongo din nou.

— Trebuie să ne gândim cum să facem din nou rost de lumină. Poate că șerpii i-am putea noi ucide și pe întuneric dar împotriva agresorilor umani suntem fără putere, continuă Marian.

— Șerpii se pot prinde ușor, fu de părere Pongo. Ușa deschide foarte puțin, ascultă până ce un șarpe se strecoară. Atunci șarpe zdrobit cu ușa.

— Ești în stare s-ascuți tu singur dacă un șarpe se strecoară înapoi, Pongo, l-am întrebat eu.

— Pongo face. *Massers* să rămână foarte liniștiți.

Ne-am retras în cel mai îndepărtat colț al încăperi și am încremenit acolo. Am auzit cum Pongo deschide câțiva centimetri ușa și imediat dup-aceea o închise cu zgomot. Din nou o deschise și-a trebuit să treacă iar câteva secunde, cât o eternitate, iarăși fu închisă ușa cu putere și Pongo anunță din nou.

— Un șarpe și încă unul mort, *Massers*. Acum iarăși trebuie stat liniștiți. Cobrele ne luaseră așadar urma.

Jocul se mai repeta de trei ori și-n cele din urmă Pongo spuse:

— Toți șerpii sunt morți. *Massers* poate merge afară, caută lumină.

Am răsuflat cu toții ușurați dar cum și unde puteam da de lumină? Pongo spuse asta așa, de parcă asta ar fi fost cel mai simplu lucru din lume.

Indianul pe care-l scosesem din luptă avea asupra sa chibrite și Marian aprinse acum unul. La această flacără palidă am văzut cinci cobre ucise de către Pongo pe care acesta le împinse cu piciorul cât colo după care deschise larg ușa. Bățul chibritului se consumă și flacăra se stinse.

— Pongo face făclie, spuse prietenul nostru negru și dispăru din sala tezaurului. Marian râse și zise:

— Pongo a avut același gând ca și mine.

Câteva minute mai târziu, uriașul se-ntoarse cu-o făclie făcută de el însuși, care făcea ceva lumină-n jur dar mirosea groaznic.

Întrucât era de presupus că nu va arde prea multă vreme am părăsit repede galeria. Poate că între timp indienii ne-au mai slobozit câteva „cadouri”. Pe când eram încă-n grotă unde odinioară se depozitaseră uneltele, Pongo, după câteva căutări, scoase la iveală o lampă veche cu petrol.

Am putut s-o reparăm cât de cât și lumina sa se-mprăstie în împărăția noastră subpământeană. Cel puțin vom recunoaște la vreme „surprizele” dacă acestea ne fuseseră expediate.

Din paiele presărate pe jos, ne-am înjghebat niște culcușuri în care ne-am cuibărit pentru a ține sfat de război.

Eram prinși aici ca într-o cursă de șoareci și dacă indienii vor arunca bombe sau gaze asfixiante, atunci eram pierduți.

Trebuia neapărat să-ncercăm să evadăm, încă în această noapte și-acum trebuia să ne batem capul cum s-o facem.

— Numai c-o viclenie puteam scăpa de aici, fu de părere Marian. Trebuie să-l strigăm pe indianul de sus și să-i spunem că doi dintre noi au murit. Când acesta se va fi aplecat peste marginea gurii puțului, am putea trage ca să-l scoatem din luptă.

— Atunci locul său va fi luat de altul, am spus eu. Poate c-ar fi mai bine ca unul dintre noi să se urce, așa cum a făcut Pongo, pe gura puțului și când va apărea indianul să tragă atunci. Numai așa poate ajunge unul din noi sus și să-i ajute apoi și pe ceilalți.

Marian se gândi câteva clipe și spuse.

— Poate că ai dreptate, Robert. Doar așa am putea ieși de aici. Voi încerca să mă cațăr sus dar va trebui să vegheți cu atenție. Dacă vezi că apare indianul, trage imediat. Și eu o să

țin pistolul în mână, pregătit. Nu știu dacă voi nimeri dacă va trebui să mă și cațăr, dar de-ncercat putem să încercăm.

Am mers din nou la gura puțului. Pongo pe care-l trimiseseam mai înainte acolo să stea de veghe, ne spuse că indianul nu s-a mai arătat sus.

Marian se pregăti de cățărare și-acum trecu la treabă. Indianul tot nu se arăta și prietenul meu ajunsese deja la marginea de sus a puțului, când am observat sus o dâră de lumină și imediat o umbra care se aplecase peste marginea acestuia. N-am ajuns să trag întrucât Marian mi-o luase înainte. Împușcătura detună și indianul scoase un țipăt de spaimă. Cu-ndemânare, Marian se urcă mai departe, ajunse curând la bordură și trecu peste aceasta, dispărând din raza privirilor noastre.

Acum pe Pongo nu-l mai puteam nicidecum reține. La repezeală, începu să urce și el în sus și după câteva minute era trecut și el dincolo. Am vrut să-l urmez dar când am ajuns să urc am văzut că de sus ni se aruncă o funie. Atunci Ronswell și cu mine am putut să ne cățărăm foarte ușor afară.

De-ndată ce-am fost sus, nu i-am văzut nici pe Marian nici pe Pongo și nici măcar pe indianul rănit. O lampă veche și primitivă zăcea la pământ, răspândind o lumină tulbure.

Am așteptat până ce Ronswell ajunse sus, am luat lampa și-am încercat să luminez bolta unde ne găseam.

Ne găseam într-o pivniță de granit care avea numai o ieșire. Ducea prin acoperiș și era-n formă de scară. Când mi-am scos capul afară l-am văzut pe Pongo într-o încăpere mică, stând la fereastră și privind în afară.

M-am apropiat de el și l-am privit întrebător:

— Pongo caută pe *Massers Farrow*, îmi șopti uriașul. După ce Pongo sus, *Massers Farrow*, nu mai e aici, nici indian rănit.

Asta era adevărat, întrucât am văzut eu însumi urmele de sânge în pivniță. Cu siguranță Marian era pe urmele rănitului. Nu puteam sta aici și să nu facem nimic, Marian presupunea desigur că-l vom urma. Întrucât și Ronswell ajunsesese lângă mine, ne-am strecurat pe-o mică ușă laterală, care era singura ieșire. Am deschis încet ușa și-am privit înăuntru. Înaintea noastră se afla templul în care intrasem înainte de a fi luați prizonieri.

Să le fi reușit indienilor să-l ia încăodată prizonier pe Marian?

Pongo pătrunse primul înăuntru. Se strecura încet și precaut asemeni unui animal de pradă, ținându-se mai mult

pe lângă pereți. Ronswell și cu mine am așteptat, până ce ne făcu semn După ce am ajuns lângă el, ne arată o ușă de bronz care rămăsese întredeschisă. O deschisei complet și m-am uitat în încăperea alăturată. Părea să fi fost folosită ca și cameră de locuit și-n consecință mobilată destul de pretențios. Covoare prețioase erau întinse pe pereți și pe dușumea. După ce m-am convins că încăperea era cu desăvârșire goală, am intrat înăuntru. Mi-a atras atenția imediat o colecție de arme care erau așezate pe o panoplie pe partea din stânga, deasupra unui divan.

Privind-o, am uitat aproape unde mă aflu, până când Ronswell mă aduse la realitate. Ronswell îmi arată un mic tapet care atârna pe peretele din fundul camerei și care era oarecum împins de parcă cineva l-ar fi deplasat din loc. Pongo încă mai era în templu, examinându-l. Împreună cu Ronswell am mers la tapet și l-a ridicat de la loc.

O ușă tot din cupru, se-nfățișă înaintea ochitor noștri, care se lasă deschisă fără nici o dificultate. Am putut privi într-o a doua încăpere care era mobilată ca și prima. Și aici se găsea un divan pe care era întins un indian.

Mi-am ridicat pistolul dar am observat la tâmpla omului, după ce m-am apropiat mai mult, o gaură din care se prelingea un firisor subțirel de sânge. Indianul fusese de curând împușcat sau se sinucise. Ronswell stătea de pază în timp ce eu l-am examinat pe indian. Puteam fi surprinși în orice moment, întrucât, cu siguranță că erau mai mulți dușmani în preajmă.

După părerea mea, acesta trebuia să fie indianul care a avut sub pază gura puțului din peșteră. Atunci Marian trebuie să-i fi făcut rana de la tâmplă! Dar cum să fi reușit să ajungă aici?

Dar dac-a fost transportat de ceilalți indieni, unde erau aceștia acum?

Eram atât de adânc cufundat în gândurile mele, că am tresărit când Ronswell scoase un mic striga de avertisment. M-am întors repede înapoi și-am ridicat pistolul.

În spatele încăperii, un covor se dădu deoparte și... Marian apăru în fața noastră. Mi-am coborât brațul cu pistolul.

— Am crezut că am ajuns din nou în puterea indianului, domnule Farrow, spuse-n șoaptă Ronswell.

— Nu, domnule Ronswell! Cred că deocamdată suntem singurii oameni de pe insulă. În ciuda întunericului am cercetat totul până la malul insulei, dar n-am putut descoperi

nimic. Barca nu se mai găsește la locul de ancorare Deci câțiva indieni au părăsit insula. Dar unde-i Pongo?

I-am împărtășit lui Marian cum am reușit la rândul nostru să ieșim din puț și că Pongo încă mai cercetează interiorul templului.

Marian merse înspre indianul mort și-i cercetă buzunarele. Am găsit două pistoale care erau proprietatea mea. Unde erau însă celelalte lucruri ale noastre, armele, mă refer la carabinele noastre?

Marian îl rănise pe indian și-l urmărise până-n prima încăpere. Indianul și-a pus pe tâmplă o batistă ca să nu lase nici o urmă. A fost o minune c-a reușit s-ajungă până aici. Încăperea în care pătrunsese Marian la început servea drept anticameră și fusese complet goală. Niște trepte ușoare duceau în sus. Cu ajutorul unei a doua lămpi pe care o mai găsisem au putut fi cercetate toate camerele descoperite acolo.

Treptele duceau spre turnul templului de unde se deschidea o măreață perspectivă asupra lacului. În aceeași mod se putea privi și-n spre interiorul templului. Așa fusese posibil ca indieni să ne amețească cu săgețile lor otrăvite.

Ne-am reîntors înapoi în templu pentru a-l reîntâlni pe Pongo dar nu mai era acolo. Să fi ieșit afară, la aer liber?

Așa a și fost. Îi fusese dor de Maha, care acum i se lipea de genunchi.

— Pongo căutat pe Maha și găsit aici în firidă, unde Maha încuiat. Mâna uriașă a negrului mângâie blana animalului care ne recunosc și pe noi, imediat. Maha se comporta destul de liniștit deci am tras concluzia că nu se mai găseau dușmani prin apropiere.

Marian îl trimise pe Pongo în turnul templului ca de acolo să poată supraveghea marea și malul. Maha trebuia la rândul ei să stea de pază la ușa templului până ce noi am fi căutat. Am mai găsit două încăperi, tot atât de luxos mobilate. Aici am găsi bagajele noastre precum și armele, ca și cuțitul și pistoalele lui Ronswell. O deosebită bucurie ne-a produs găsirea lămpilor noastre de buzunar, pe care le-am pus imediat în funcțiune.

Cu ajutorul acestora puteam cerceta mai repede și mai bine toate încăperile templului. În cele din urmă se făcu de ziuă. Pongo încă mai făcea de gardă în turnul templului. În bagajele noastre, am găsit conserve încă pe care le-am mâncat cu mare poftă după încercările prin care am trecut. I-am dus sus lui Pongo porția lui și-n felul acesta am putu

arunca o privire asupra întregului lac, care părea pașnic și liniștit.

Nu ar fi făcut niciodată impresia că s-ar găsi o mină aici pe insula asta, care părea mai degrabă un paradis pământesc.

Să se fi întins mina asta spre nord, până la celălalt mal? Dacă așa stăteau lucrurile, de ce n-au prevăzut indienii și la acest capăt un puț de intrare în mină? Sau n-am fost noi în stare să-l găsim?

Înspre amiază, Pongo ne mărturisi că la celălalt mal a apărut un indian care intenționa să folosească barca. Ne-am grăbit înspre mal, pentru a ne-nsuși barca cu care voiam să părăsim insula.

Puteam firește ajunge la malul celălalt și înot, dar gândul ne rămase tot la crocodilul căruia Pongo era cât p-ai să-i cadă pradă.

Ne-am ascuns în dosul unor tufișuri, așteptând sosirea indianului. Nu părea să bănuiască ce se petrecuse-n lipsa lui pe insulă întrucât își îndreaptă barca fără nici o măsură de prevedere spre mal și după câteva secunde părăsi barca.

Fără a se mai uita în jur, vru să ia drumul direct spre templu, când, în fața, lui apăru ca din pământ Marian și-i împinse pistolul în față. Indianul sări un pas înapoi și-i scoase pumnalul. Când vru să se repeadă asupra lui Marian, Pongo îl înlănțui din spate cu brațele, astfel încât nu se mai putu mișca și pumnalul îi scapă din mână.

L-am legat repede, aducându-l în templu. Marian se trudi să afle ce-l aduse pe insulă, dar indianul rămase mut. L-am dus în pivniță și l-am legat de-o scândură. Trebuie să așteptăm să vedem dacă mai apar indieni. Dacă vin ziua nu putem să le luăm barca pentru că atunci vor băga de seamă că aici se petrece ceva, ne spuse Marian.

— *Masser Bertram* duce Pongo la mal cu barca și vine înapoi cu barca. Pongo se cațără în pom și așteaptă până vin indieni.

— Planul nu-i rău, zise Marian mulțumit. Cred că mai sunt încă doi indieni pe aici pe care-i putem lăsa liniștiți pe seama lui Pongo. Noi vom mai aștepta, dar nu cred că indienii vor veni mai repede decât după-amiază sau chiar către seară.

— N-ar fi mai bine, domnule Farrow, să-l înștiințăm pur și simplu pe bătrânul preot din așezarea secretă, (vezi *Diavolul din Cașmir*), c-am găsit comoara, singuri tot n-am putea-o transporta.

— Tare aș vrea să fii ambasadorul nostru înaintea de-a lichida indienii care țin de insula asta! Vrei să faci dumneata drumul singur sau să aștepți până vom fi gata cu indienii?

— Merg și singur, se oferi Ronswell. Dacă Pongo mă conduce dincolo pot merge chiar acum.

— Va trebui să mergi toată noaptea, îl avertiză Marian.

— Dacă mă grăbesc, voi ajunge în cinci ore, răspunse Ronswell. Firește că voi ajunge abia seară acolo. Preoții vor fi aici abia a doua zi dimineața.

Propunerea lui Ronswell ne era convenabilă, întrucât ne scutea de-un drum în plus. Voiam să întreprindem o călătorie spre minunatul Nepal și Ronswell, care avea patru săptămâni de concediu, intenționa să ne însoțească. De asta era și interesat ca să sfârșim odată cu misiunea asta.

Ronswell ne asigură că va găsi și singur drumul până-n colonie. Ne-am despărțit de el și l-am condus pe celălalt mal. Pongo se urcă în copac, în timp ce Ronswell dispăruse deja. Urmele debarcări fuseseră șterse cu grijă de către Pongo. Uriașul negru își alegea copacul care ne servise odinioară tuturor de adăpost. Eu am adus barca singur la mal.

Marian și cu mine l-a înmormântat pe indianul mort și i-am dus celui amețit în mină, care între timp își revenise, mâncare.

Trecu oră după oră. De la Pongo nu veni nici un semn. Maha era stăpânul întregii insule și era cel mai bun paznic al nostru.

V UN NOU SECRET

SE FĂCUSE DEJA ÎNTUNERIC când am auzit semnalul convenit de la Pongo.

Marian și cu mine am vâslit spre celălalt mal unde Pongo ne primi c-o mină cam încurcată, de unde am dedus imediat că ceva nu mersese cum trebuie.

— Pongo azi neîndemânatec. Un indian e doborât, aici, altul scăpat.

Uriașul ne povesti acum ce s-a-ntâmplat. Cei doi indieni au venit unul câte unul, mai întâi cel pe care l-a și doborât, dar celălalt care trebuie să fi observat totul, a vrut să-l înjunghie pe la spate cu pumnalul. N-a reușit s-o facă, dar tot a reușit să scape în tufișuri, unde Pongo nu-l mai putuse găsi din cauza căderii întunericului.

Cel ce zăcea legat la picioarele noastre, era încă inconștient. Ce era acum de făcut? Cel ce scăpase era în stare să aducă ajutoare dacă erau pe-aproape mai mulți indieni care aparțineau acestei organizații.

— Pongo cu Maha îl vor urmări, zise uriașul negru.

Maha era încă pe insulă. Am mers cu indianul legat pe insulă înapoi și Pongo îl căută și-l luă pe Maha. Conduse singur barca, însoțit de Maha. Eu am vrut să-l însoțesc pentru a readuce barca dar Marian îmi spuse că nu e necesar. L-am dus pe indianul prins de Pongo în pivniță, unde l-am așezat la o oarecare depărtare de celălalt prizonier și totodată l-am adus și pe celălalt prizonier din galeria minei. Am părăsit pivnița împreună, am stins lămpile de buzunar, dar ne-am strecurat înapoi în pivniță pentru a-i spiona pe indieni.

Am ajuns pe nesimțite lângă ei și ne-am lăsat jos. Am avut de așteptat mult până ce indienii s-au hotărât să vorbească. Prizonierii erau de părere că străinii pe care îi văzuseră la Srinagar adică noi, erau singurii care au pătruns pe insulă. Ultimul indian, cel prins de Pongo părea să aibă un rang mai înalt printre ei, căci ceilalți doi i se adresau cu deosebită politețe. Am aflat deci că Lartsa, adică ultimul prizonier, împreună cu Biamihto, au venit împreună spre insulă.

Biamihto a scăpat și-acum va căuta să-i aducă din nou pe străini în puterea sa. Deodată fu pomenit și Nepalul. Acum ne-am străduit să nu pierdem o vorbuliță. Se pronunță un nume de localitate, dar nu l-am deslușit cum trebuie încât indienii vorbeau în șoaptă. După ce se vor elibera, vor pleca de-ndată în Nepal întrucât Pinka îi aștepta. Cu siguranță Biamihto și pornise într-acolo.

Afacerea lor de pe insulă era oricum compromisă și deci nu mai avea sens să mai rămână.

La încheierea convorbirii, Lartsa le recomandă subordonaților săi, ale căror nume nu le menționa, să nu mai vorbească între ei pentru că străinii s-audă și să vină după ei în Nepal. Auzisem ce ne-a interesat să auzim, așa că ne-am strecurat, cât am putut de ușor, din nou sus.

Funia care ducea jos în puț am lăsat-o să atârne așa. Trebuie să menționez asta ca să se-nțeleagă ce avea să urmeze. Noaptea am petrecut-o în templu, unde am dormit cu schimbul, dar nimeni nu ne deranja somnul deși mai erau încă forțe active ce voiau să ne distrugă.

Când se ridică soarele, Pongo încă nu se întorsese. L-am trezit pe Marian și voiam să-i spun că găsesc asta deosebit de ciudat, când iată-l și pe Pongo, mustind de apă, înaintea mea.

— Pongo trebuie să înoate până la insulă, barca dispărut. Dușman în apropiere. Pongo a regăsit barca dar zdrobită.

Am schimbat priviri cu prietenul meu, destul de nedumerite. Ce voia să însemne asta? Indianul care scăpase de mâna lui Pongo să fi fost atât de îndrăzneț ca să fi rămas totuși în apropierea uriașului? Pongo ne spuse mai departe:

— Indianul frecat cu buruiană, Maha nu poate miroși, distrus barcă, Pongo nu are pânză de cort, nu poate repara, adus *Massers* în primejdie.

Cum puteam fi în pericol, dacă nici indianul nu putea folosi barca? Pongo nu așteaptă răspunsul nostru, ci continuă:

— Pongo are mare neliniște. Când Pongo are neliniște, atunci are dreptate.

Ne-am strâns împreună în pivniță pentru a vedea de prizonierii noștri. Pivnița era goală iar prizonierii dispăruseră. Marian văzu funia care atârna încă în puț și ne spuse:

— Repede, jos trebuie să fie acolo o a doua ieșire! Să sperăm că mai găsim comoara la locul ei.

Pongo luă una din lămpi și se duse de se uită peste marginea puțului, după care se lasă imediat pe funie în jos. Marian îl urmă. Mie-mi strigă să fiu atent sus ca să nu mai fim din nou surprinși.

Mi-am dat seama că Marian avea dreptate și pentru a avea o mai bună perspectivă asupra a tot ceea ce se petrecea în perimetrul templului m-am urcat sus în turn.

Am descoperit curând la mal mai multe siluete care strigau înspre insulă. L-am recunoscut pe Ronswell care se-ntorsese cu preoții coloniei secrete, pentru a prelua comoara.

Cuvintele lui Marian „să sperăm că încă comoara mai e la locul ei” îmi trecură prin cap, să fi reușit indienii s-o ia? Căutarea dura prea mult pentru câteva persoane. M-am coborât din nou în sala templului, grăbindu-mă înspre malul insulei unde am vrut să fac stânga împrejur, pentru a-l încunoștința pe Marian, acesta venea în întâmpinare.

— Indienii au avut ajutoare, îmi strigă ei. Au încercat să ia comoara dar i-am împiedecat la vreme. De pe malul celălalt exista un gang de legătură, puțul fiind astupat c-o lespede. Așadar mina se întinde până la mal și pe câmpie, pe sub lac, evident.

Prin acest puț sau gură de mină au venit indienii și, cățărându-se pe funia pe care am lăsat-o noi, dincoace, au putut să-i elibereze pe tovarășii lor. Ușa de la camera tezaurului stă larg deschisă dar n-a fost înstrăinat nici un obiect.

I-am relatat lui Marian că se adunaseră pe celălalt mal deja preoții coloniei, pentru a prelua comoara. Nu puteau ajunge până la noi întrucât nu mai aveau barcă.

— O să-i conducă Pongo, Robert și anume prin gura de mină de pe malul celălalt.

Întrucât Pongo mai era încă în galerii, Marian se mai coborî odată la el. Pongo ieși la suprafață prin al doilea puț de mină, înconjură lacul și-i conduse pe preoții înapoi. Întrucât nu mai aveam pentru ce ne teme, am coborât din nou jos, unde i-am întâlnit pe preoții care nu mai puteau de bucurie că-și regăsiseră tezaurul!

Aduseră cu ei o mulțime de saci și-acum s-au pus pe treabă, au împachetat totul în saci. Pongo îl postase pe Maha de paznic la cel de-al doilea puț de mină și-i ajuta pe preoți să-și care sacii grei cu podoabe. Voiau să se retragă imediat în colonia lor, deși mai aveau de făcut un drum foarte greu. Insula propriu zisă o vizită numai bătrânul preot care se miră cum de-a reușit nepotul său, „Diavolul din Cașmir”, să-ntemeieze aici o asemenea organizație.

După ce sacii au fost scoși la suprafață și depozitați la mal, ceilalți preoți îl mai așteptară numai pe conducătorul lor pentru a porni din nou la drum. Nu voiau să-i însoțim întrucât Marian ne făcuse propunerea să mai rămânem până seara în apropierea templului. Recunoștința bătrânului preot fu fără margini. Când se despărți de noi, în cele din urmă, Marian îl însoți prin galerii, până la ieșirea la suprafață.

Ronswell ne povesti cum după un marș extenuant ajunsese noaptea târziu în colonie și găsisese pe toată lumea adormită. De-abia însă se răspândi vestea despre comoara regăsită, că

toții preoții s-au hotărât să-l însoțească pe preotul cel vârstnic, șeful lor.

— Eu am făcut de două ori drumul și-acum sunt grozav de obosit. Dacă vreți să plecăm de aici mâine dimineață m-aș întinde să dorm vreo câteva ore. Vreți să-i mai vedeți pe indienii de aici? ne întreabă la sfârșit comisarul.

— Să sperăm că nu mai dăm ochii cu ei, cel puțin aici. Presupun totuși c-o să-i revedem în Nepal și i-am povestit de-abia acum lui Ronswell ce-am auzit spionându-i pe indieni în încăperile subterane ale templului.

— Vin și eu, se-nțelege, în Nepal sublinie încăodată cu convingere Ronswell de voința sa.

Între timp Marian revenise. În prima din cele două încăperi luxos mobilate am ținut un consiliu de război la care Pongo nu lua parte întrucât avea în grijă paza noastră. Din partea sa nu aveam a ne teme, dar ce-a de-a doua intrare în mină, unde făcea Maha de pază. Ne dădea oarecare temeri.

Am hotărât ca a doua zi, dis-de-dimineață, s-o pornim spre Nepal. Trebuia s-ajungem mai întâi în Srinagar, de unde luam trenul, cât mai neobservați cu putință.

În Srinagar, Pongo și cu Ronswell se vor despărți de noi, reluându-și rolurile de profesor și servitor, dar în tren ne vom putea din nou reuni.

Pongo îl luă pe Maha cu el în interiorul minei. Ghepardul alerga acum prin galerii, păzindu-ne în felul lui.

Astfel Pongo putea să urce sus și să ia masa cu noi, întrucât se făcuse deja ora prânzului.

Am mai zăbovit puțin împreună. Ronswell voia tocmai să se ducă să se culce când din străfundurile galeriilor am auzit un striga înfiorător.

Am sărit cu toții în sus și-am năvălit în pivniță. Încă se mai auzeau gemete și țipete de pe gura puțului, răzbătând până la noi.

Ne-am lăsat s-alunecăm pe frânghii în jos, până la fund. La lumina lămpilor noastre de buzunar, am văzut un tablou înfiorător. Maha stătea cu labelle deasupra unui indian întins la pământ, căruia i-ar fi sfâșiat într-o clipită beregata dacă s-ar fi mișcat. Indianul care trebuia să se fi apărat la început, sângera din abundență, dar acum stătea complet liniștit, dar ochi săi erau deschiși mari de groază. Privirile i se îndreptară imploratoare asupra noastră. De abia după ce Pongo îl rechemă pe Maha, indianul încearcă cu greutate să se ridice dar în momentul următor căzu din nou lipsit de putere la pământ.

Marian se apleacă spre el și-i vorbește în cele din urmă.

Indianul se ridică cu cele din urmă puteri care-i mai rămaseră și spuse:

— Peste câteva clipe nu voi mai trăi dar și voi străinilor mă veți urma de-ndată. Nimeni nu vă mai poate salva.

Spunând asta se-ntinse și după câteva răsufări își dădu sufletul.

Marian ne privi îngrozit și fugi repede la gura puțului, care ducea în templu, strigându-ne pe drum:

— Repede, repede. Trebuie să ne salvăm pe noi și lucrurile noastre, înainte de-a fi prea târziu.

Marian și cu mine am început să ne cățărăm pe gura puțului mare în sus, în timp ce Ronswell, Pongo și cu Maha, au luat-o prin gura puțului cel mic.

Armele noastre, împreună cu toate bagajele noastre și ale lui Ronswell și Pongo le-am înșfăcat cât am putut de repede, grăbindu-ne spre malul insulei. De aici l-am putut vedea pe Pongo cum aleargă înconjurând lacul cel mic. Voia să-ncerce să repare barca pentru a putea părăsi și noi insula. Nu va fi însă prea târziu pentru noi s-așteptăm atâta? Așteptam din clipă-n clipă să se producă o explozie care ar distruge mina sau chiar întreaga insulă.

Ce noroc că ura indianului izbucnind la suprafață ne-a avertizat în ultimele-i clipe de viață!

Pongo reuși să dreagă barca dar numai foarte provizoriu și în scurt timp fu la noi, o jumătate de minut mai târziu părăsind insula. Pongo astupase găurile din barcă cu ierburi de-aceea trebui să conducă foarte atent, dar în cele din urmă am ajuns la malul celălalt. Pe când mă dădeam jos din barca, în spatele meu am auzit un hure înfundat, urmat de-o detunătură puternică. Și la acest mal, dincoace de apă, am simțit presiunea deosebită a aerului. Cu ajutorul ocheanelor ne-am spre insulă. Din clădirea templului nu se mai vedea decât o grămadă de moloz fumegând. Se prăbușise, în clipa când avu loc și explozia în mină.

Am renunțat să mai vizităm încăodată insula.

Ne-am urcat în copacul nostru, unde Pongo ne amenajase culcușuri atât de minunate. Acolo am petrecut, adăpostiți de coroana bogată a arborelui, restul timpului, până dimineața.

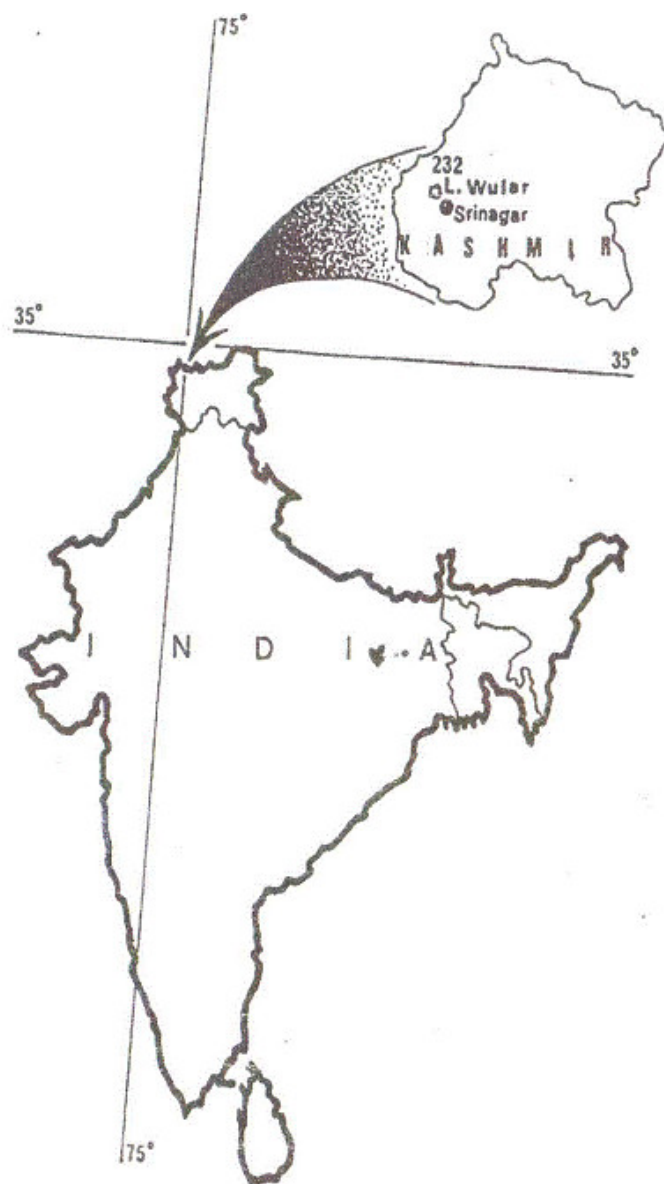
Ronswell era atât de obosit încât a adormit imediat ce s-a lăsat în culcușul său.

Și noi ne-am bucurat de liniște și somn până a doua zi.

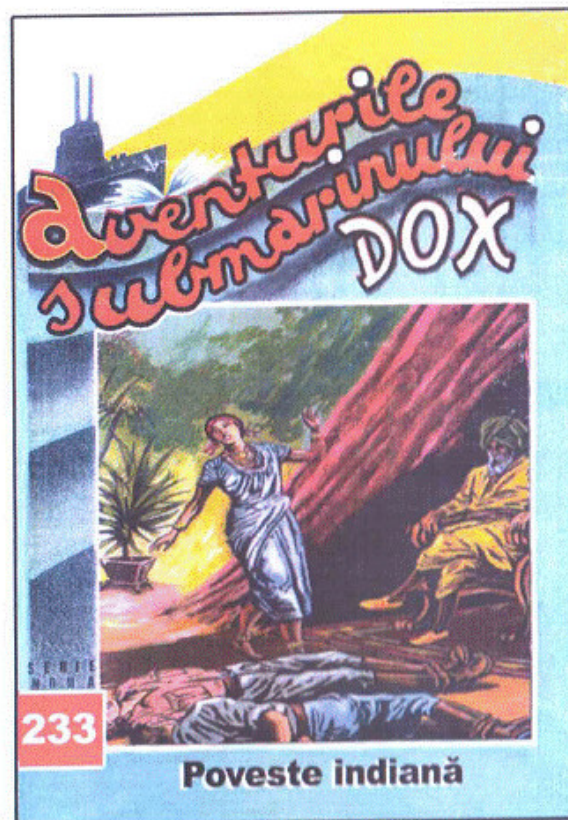
Sfârșitul volumului: LA LACUL WULAR.

După predarea comorii preoților, eroii noștri pleacă în urmărirea bandiților care au scăpat. Prinderea lor este presărată cu tot felul de peripeții care vor fi descrise în volumul următor intitulat:

NEPAL, ȚARA MINUNILOR.

**In Numărul
următor:**

aventura continuă...

editura MARIST

Str. Mihail Sadoveanu, nr. 13, Baia Mare, cod: 430136, www.marist.ro

